

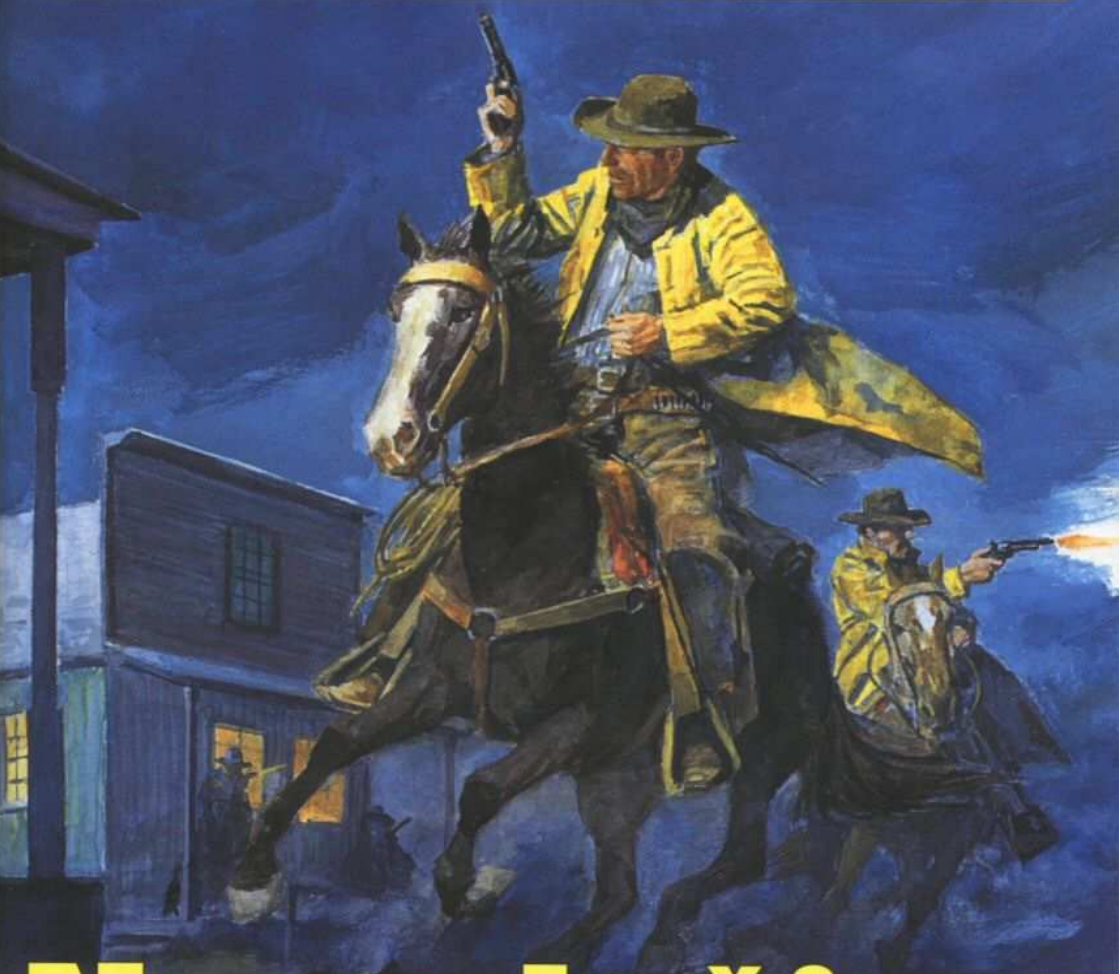
Sv. 062 30 Kč

WESTERN ★ WESTERN

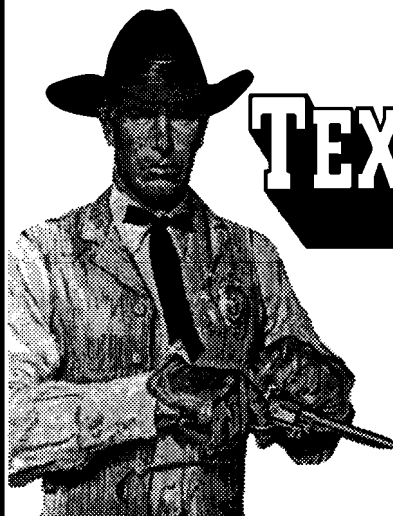
MOBA®

TEXAS-MARSHAL

HRA
O CENY
UVNITŘ

Noc zločinu

TEXAS-MARSHAL

NOC ZLOČINU

William Scott

Postava se plížila mezi keři bez jediného zvuku jako stín stěží viditelný v temné noci. Všechny smysly toho muže byly napjaté.

Kráčel velmi opatrně jako šelma na nočním lovu. Našlapoval zlehka a zkoušel, jestli mu v cestě neleží kámen nebo větev, o kterou by klopýtl. I nejtišší zvuk ho mohl prozradit a probudit dvě spící postavy na mýtině.

Muž se stále znovu zastavoval a naslouchal do noci, nabitou pušku v rukou. Slyšel oddechování obou spících lidí. Jeden z nich hlasitě chrápal.

Muž se držel co nejdál od koní, kteří byli přivázaní na kraji mýtiny. Koně mají mnohem ostřejší smysly než lidé a jejich spánek není tak hluboký.

Muž s puškou vzhlédl k nebi. Každým okamžikem mohla vypuknout bouře. Už první zahřmění by muže vytrhlo ze spánku.

Do té doby to musel vyřídit.

Našlapoval ještě tišeji než předtím, pokud to vůbec bylo možné.

Oba spáči leželi po stranách vyhaslého ohniště. Jeden z nich k němu byl otočený zády. Muž z něj viděl jen v dece zabalený temný obrys.

Druhý z nich by nepřítele viděl, pokud by otevřel oči. Ale spal hluboce a pevně, jak prozrazoval jeho pravidelný dech a hlasité chrápání.

Nyní se plíživý stín dostal nad oba spící muže. Zastavil se u první natažené postavy. Hlaveň jeho pušky se dotkla čela spícího muže.

Zloději dobytka se objevili tak náhle, jako by vyskočili z nitra země. Bylo to, jako kdyby se otevřelo peklo a vyplivlo smrt a zkázu.

Alec Bird je neslyšel. Sice si povšiml, že stádo, které střežil, zneklidnělo, ale připisoval to nadcházející bouři, která pokryla severní část oblohy těžkými temnými mračny, přes něž nepronikal ani paprsek měsíce.

Mladý kovboj přitáhl uzdu. Hleděl vstříc nějakým jezdcům.

Přijížděli od jihu, kde bylo nebe zatím jasné a noc

nebyla tak temná. Alec rozpoznal čtyři jezdce, kteří se roztáhli do řady a blížili se přímo k odpočívajícímu stádu.

Alec otevřel ústa, aby vyrazil varovný pokřik.

Jeho hlas byl však přehlušen suchým třesnutím revolveru. Pak se strhlo peklo.

V rychlém sledu burácely další výstřely. Dobytek vyděšený střelbou a pokřikem zlodějů se dal do běhu. Zvířata vyrazila současně jako na nějaký povel.

Alec vytáhl od sedla pušku. Přiložil ji k rameni a namířil na jezdce, kterého měl nejbliže.

Než ale stiskl spoušť, ucítil prudký náraz do zad. Na okamžik jako by ochrnul. Najednou nedokázal udržet ani pušku.

Pak se překlopil dopředu a sesunul se ze sedla.

Jednu nebo dvě vteřiny zůstal ležet.

Pak si náhle uvědomil, že se země chvěje.

Zvedl hlavu a spatřil řítící se stádo. Zvířata pádila přímo k němu v hrůze z maskovaných postav, které střílely z koltů ránu za ránou. Čtyři tisíce kopyt, které vydupávaly do země příšerné staccato.

Alec se ohlédl po svém koni. Stál několik kroků od něj, otočený ke stádu. Pak se náhle vzepjal, otočil se a prchal pryč.

Kovboj nedbal na bolest v zádech. Věděl, že nesmí zůstal ležet na místě. Pokud by okamžitě nenašel úkryt, zanechal by z něj splašený dobytek jen pár rozdrcených kostí.

Vpravo od sebe zahlédl jakýsi obrys vysoký jako člověk. Byl to balvan nedaleko úpatí kamenitého svahu.

Alec vyskočil a rozběhl se ke skále. Na stádo se neohlížel. Zděšené bučení dobytka mu znělo v uších a oznamovalo mu, že se stádo rychle přibližuje.

Zažil už mnohokrát, že se stádo splašilo, a věděl, že nic na světě nedokáže zastavit šílené stádo propadlé panice.

Alec měl dojem, že na zátylku už cítí horký dech zvířat. Posledním mocným skokem se vrhl za kámen do prostoru, který byl dost široký pro jediného muže.

Instinktivně si dal ruce na hlavu. Uvědomoval si, že tady je před stádem v bezpečí, ale jeho hrůza byla silnější než rozum.

Bylo mu, jako by ležel uprostřed splašeného stáda. Dusot kopyt roztrásl zemi kolem Aleca. Každým okamžikem čekal, že nějaké tvrdé kopyto dopadne na jeho záda a zlomí mu páteř.

Balvany, mezi něž se vsunul, se zdály zachvívát. Ale poslední zbytek jasného úsudku, který mu zbýval mu řekl, že to je jeho tělo, které se neovladatelně chvěje.

Neodvažoval se zvednout hlavu. Jeho oči byly křečovitě zavřené. I přesto zaznamenal blesk, který sjel z nebe a udeřil nedaleko. Záblesk byl tak jasný, že ho zaznamenal přes zavřená víčka.

Do střelby z revolverů vstoupil nový, hrozivý zvuk. Zdálo se, že hrom rozerve zemi, aby z ní mohli vyskočit další pekelní jezdci. Hřmění se valilo se nad krajinou a rozbilo se o úbočí kopce, pod ním ležel Alec. Ozvěna mu zněla jako příšerný smích.

Pak se spustil déšť. Z nebe se řítily nesmírné masy vody a ihned promáčely Alecovo oblečení.

Alec slyšel, jak stádo pádí dál, vstříc bouřce. Zvířata měla větší strach z jezdců, kteří se s pokřikem a střílením proháněli za nimi, než z blesků před sebou.

Náhle si Alec uvědomil, že stádo prchá směrem k táboru, kde jeho kamarádi po dlouhém namáhavém dni tvrdě spí zabalení v dekách. Neodvažoval se ani pomyslet, co se nyní v těch místech odehrává.

Muž hleděl přes hlaveň své pušky do obličeje spícího. Vypadal stejně pokojně a uvolněně jako předtím a ani rytmus dechu se nezměnil.

Někteří lidé zaspí vlastní smrt, pomyslel si člověk s puškou.

V ten okamžik ucítil sám nějaký tlak do zad v oblasti ledvin.

Zkameněl.

Vztekl, že se nechal zaskočit, byl stejně velký jako jeho úlek.

„Zahod'te tu pušku!“ poručil klidným hlasem kdosi za jeho zády.

Poslechl.

Rychle jsem uhnul hlavou.

Ten chlap by nebyl tak hloupý, aby vystřelil, když mu můj kolega Joe Madison tiskl kolt do zad. Ale kdyby odhodil pušku, mohl mě uhodit do obličeje a toho jsem se chtěl vyvarovat.

Stihl jsem to, ale jen docela těsně.

Pak jsem vstal a odhodil deky.

I přes tmou cizinec poznal, že jsem měl pod dekou v ruce revolver a celou dobu jsem na něj mířil. Pochopil, jak blízko byl smrti, a hlasitě zafuněl.

Jeho pohled zabloudil k místu na opačné straně ohniště. Zjistil, že to, co považoval za ležící postavu, byl jen pár holínek vyčnívajících z deky na jednom konci a na druhém konci klobouk položený na sedle.

Muž, kterého čekal pod touto dekou, stál za ním a tiskl mu hlaveň koltu k páteři.

„Chtěl jste naše peníze, nebo naše koně?“ zeptal jsem se, zatímco jsem mu volnou rukou sebral z pouzdra kolt.

„To se teprve zjistí, jestli jsou tyto koně vaši, nebo naši,“ odvětil. Zíral na hvězdu na mé vestě. „Nový trik, že? Tyhle odznaky vám mají ulehčit práci?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Ovšem není to žádný trik. Jsme skutečně texaští marshalové. Jsem William Waco a ten pán, který vás právě lechtá revolverem, se jmenuje Joe Madison. A kdo jste vy?“

„Frank Morgan, předák Kingova ranče.“

„Ale toto není Kingovo území,“ řekl Joe. „Tyto pozemky patří Panhandle Cattle Company. Přesněji řečeno ranči Comanche Wells.“

„Já vím, ale mě to nezajímá. Kdyby mi něco ukradli, jel bych klidně až do kuchyně prezidenta Spojených států, abych získal svůj majetek zpět.“

„Váš majetek? Jestli jsem správně pochopil vaši poznámku, někdo vám ukradl koně?“

„Ano, dnes odpoledne. Tři zvířata. Ani pro malý ranč, jako jsme my, to není nenahraditelná ztráta, ale pokud zloději uniknou bez trestu, brzy to zopakují. A ostatní je napodobí. To je stejné jako s krádežemi dobytka. Vždycky k nějakým docházelo, ale poslední dobou je to již neúnosné.“

„Právě kvůli krádežím dobytka jsme tady,“ řekl jsem. „Ale proč věříte, že jsme to byli my, kteří vám ukradli koně?“

„Sledoval jsem stopu zlodějů. Byli to dva chlapi a jeli na sever. Když nastala tma, ztratil jsem stopu. Ale předpokládal jsem, že pokračovali stejným směrem i v noci a pak jsem narazil na vás.“

„Ti zloději by museli být slaboduší, kdyby v noci nezměnili směr útěku,“ poznamenal Joe.

„Jeli rychle, měli skutečně naspěch. Tolik spěchali, že neměli ani čas kličkovat a snažit se zahladit stopu. Snad chtěli někam dorazit ještě před bouřkou.“

Morgan vzhlédl k nebi, které bylo severně od nás černé jako uhl.

Sotva to dořekl, zahřmělo.

Ale to krátké suché třesnutí, které jsme slyšeli, nebyl hrom, ale výstřel revolveru. Pak následovaly další výstřely, v rychlém nepravidelném tempu.

Potom se nám zdálo, jako by se začala chvět země a vzduch naplnilo temné bučení dobytka. Neslo se to k nám a znělo to jako nářek hříšníků v pekle.

„Splášené stádo!“ vykřikl Morgan. „Zloději dobytka!“

Jeho slova potvrdil blesk a dunivý hrom.

„Jak je to daleko?“ zeptal jsem se.

„Asi míli. Musíme tam! Snad můžeme pomoci!“

„Přesně to je náš úkol,“ řekl jsem, zatímco jsem se sklonil, abych zdvihl sedlo a deky.

Ben Goodwin se marně pokoušel usnout. Věděl, že se blíží bouře. Déšť změnil vyprahlou zemi, na níž leželi, v bahno a voda okamžitě prosákne jeho příkrývky. Hromy a blesky vyděsí stádo natěsnané na malém prostoru.

Snad se ale podaří strážcům, kteří na koních krouží kolem stáda, dobytek ukonejšit. Ben se nikdy nepřestal divit, jakou moc má nad kravami lidský hlas. Zdálo se, jako by zbožňovaly melancholické písně, které jim zpívali jejich strážci. Někdy dobytek zůstával při bouřce stát, bučel strachy, ale nepohnul se z místa. Ale běda, když se jen jediné zvíře rozběhlo. Pak se dalo na úprk celé stádo a nic ho nedokázalo zastavit.

Ben naslouchal se zavřenýma očima okolním zvukům. Možná bude mít on a jeho kamarádi štěstí a bouřka je mine. Potom by naděje, že si této noci odpočine, zůstala.

Při prvním výstřelu, který se k němu donesl, odhodil deky a vyskočil.

Věděl, co má ten výstřel znamenat. Žádný z jeho přátel by nebyl tak šílený, aby nyní použil kolt. I nejhorší zelenáč

musel dobře vědět, že každý nečekaný zvuk, byť jen škrtnutí sirkou, dokáže stádo vyprovokovat k panice.

„Zloději!“ Vykřikl Ben. „Chlapi, na koně!“

Zatímco se sklonil, aby zdvihl opasek s koltem, který ležel vedle deky, spatřil předáka Kirka Wallace.

Wallace již držel kolt v ruce. Ale neviděl nic, na co by se mohl zaměřit. Viděl jen dobytek řítící se na ně, rohaté hlavy skloněné jako vojsko rytířů s napřaženými kopími. Z jezdců, kteří před sebou hnali stádo, viděl jen záblesky výstřelů a slyšel třesk výstřelů.

Ben chtěl běžet k ohradě z napnutých lan, v níž stáli koně. Předák ho popadl ocelovým stiskem za paži a držel ho na místě.

„Koně jsou pryč!“ zařval Wallace.

„Ben věděl, co to znamená. Pěší muž nemá naději zastavit šílené stádo. A nemá ani šanci před ním utéct. Dobytek je rychlejší. Ben se spěšně rozhlížel po úkrytu. Slyšel, jak Wallace vedle něj několikrát vystřelil do stáda, ale nevěřil ani na okamžik, že se podaří zvířata zastavit. Snad jich pár zabil, ale ostatní se přes ně hnaly dál.

Přední kusy již byly téměř na tábořišti.

V jasném záblesku Ben spatřil nějakého muže, který utíkal před stádem. Nedostal se však daleko. Ještě než pohaslo světlo blesku, ho dobytek dostihl.

Ben byl rád, že ve tmě neviděl, co následovalo, a že přes inferno hromů, výstřelů a dusotu kopyt neslyšel kovbojův smrtelný výkřik.

Znovu zapláł blesk. Ben viděl starého křivonohého kuchaře Jeffa Cobba vyskakovat z vozu. V příštím okamžiku byl dobytek u něj a narážel do vozu.

Na okamžik se zdálo, že těžký povoz odolá náporu stáda. Chvíli stál na kolech, ale pak se zvrátil a rozlétl se na kusy. Lavina těl se řítila přes něj.

Ben se tam už nedíval, ani nemyslel na Jeffa, který se

snažil najít spásu za troskami vozu. Hleděl na holý strom stojící opodál, který vzpínal k nebi své holé větvě, jako by prosil o pomoc. Kdysi dávno byl zasažen bleskem a odumřel. Tento mrtvý strom byl Benovou jedinou nadějí a spásou.

Wallaceovy prsty stále ještě svíraly Benovu ruku. Bezmezný strach předáka zřejmě ochromil. Nebyl schopen pochopit, co se děje, a nedokázal se k ničemu rozhodnout.

Ben se mu vytrhl.

„Na strom!“ zařval.

Pak se rozběhl.

Neohlížel se, zda ho předák následuje. Slyšel jen řev dobytka a dunění země pod kopyty a věděl, že se tato kopyta stále přibližují.

Nastala taková tma, že neviděl ani ten starý suchý strom. Zatímco běžel, vysílal k nebi modlitby, aby si udržel správný směr.

Pod jeho nohama cákala voda. Teprve nyní si plně uvědomil, že se na nebi otevřela stavidla a dolů se řítí masy vody.

Opět sjel blesk z černého nebe. Ben v ten okamžik uviděl nad svou hlavou větev, téměř vodorovnou. Odrazil se oběma nohama a s rukama vztaženými nad hlavou.

Zachytil se větve, vytáhl se a přehodil přes ni nohu.

Cosí ostrého roztrhlo nohavici jeho kalhot. Na okamžik si pomyslel, že to je pařát samotného ďábla, který ho popadl těsně nad okrajem holínky a snaží se ho strhnout ze stromu.

Cítil špiči rohu, která mu pronikla lýtkem, ale necítil bolest, byl to jen bezmezný strach, který pronikal celým jeho tělem.

Oběma rukama svíral mokrou, kluzkou větev, levou nohou se již stačil zachytit ve vidlici větve. Pohlédl dolů.

Nejprve neviděl nic než temnou masu, která se

pohybovala jako vlny na moři, děsivou a řvoucí jako tisíc ďáblů. Další blesk osvětlil scénérii.

Viděl hřbety zvířat, která se hnala pod ním, natěsnaná tělo na těle. Viděl skloněné hlavy a napřažené rohy.

Pak si konečně uvědomil, že tah na jeho noze je pryč. Přitáhl nohu za sebou, přehodil ji přes větev a v ten okamžik věděl, že je zachráněn. Rohy dobytka byly daleko, než aby ho mohly znovu zasáhnout.

Nebezpečí pominulo.

Snad jenom kdyby větev byla ztrouchnivělá a neunesla váhu jeho těla...

Ben se neodvažoval pomyslet, co by následovalo, kdyby se větev zlomila.

Jeho jediná útěcha byla, že by jeho smrt byla poměrně rychlá. Byla by příšerná, ale tak rychlá, že by ji sotva pocítil.

Alec Bird nevěděl, jak dlouho leží v úzké skulině mezi balvany. Připadalo mu to jako věčnost, ale mohlo to být nejvýše několik minut. Stále ještě slyšel v dálce řev dobytka a dunění jeho kopyt.

Střelba téměř ustala. Nyní když stádo pádilo pořád dál, stačilo jezdcům pouze ho následovat.

Alec se chvěl po celém těle. Nebyl to strach, který ho po překonaném nebezpečí pomalu opouštěl. Byl promáčený až na kůži a ležel v bahně.

Stále silně pršelo. Voda stékala ve stružkách po úbočí kopce a sbírala se ve vymletých brázdách a řítila se ve vodopádech dolů. Teprve když kolem něj začala stoupat voda, poznal Alec, že leží v jednom takovém korytě.

Vstal. Otřásl se jako mokrý pes, když se vztyčil za balvanem. Opatrně se rozhlížel.

V hluboké tmě viděl jen na několik kroků. Ale už dávno se naučil ve tmě spoléhat víc na sluch než na zrak.

Zřejmě už byly pryč i opozdílé kusy a také jezdci, kteří odehnali stádo.

Blesk sjel z nebe a udeřil do vrcholku kopce, na jehož úpatí Alec stál. Zaburácení hromu současně se zábleskem Alecem trhlo.

Půda, po níž Alec kráčel, byla jen bahno rozdupané tisíci kopyty. Dešťová voda se sbírala v hlubokých stopách dobytka.

Několik kroků od Aleca ležela na zemi puška s ohnutou hlavní a roztržštěnou pažbou. Zřejmě jeho vlastní zbraň, ale nemělo smysl se pro ni shýbat.

Alec hleděl směrem k tábořišti. V hluboké tmě po záblesku nedokázal nic rozeznat. Ani trosky Jeffova kuchyňského vozu.

Před pár minutami tam ještě hořel oheň, aby nevychladla káva v kotlíku, z něhož si strážci stáda čas od času přijeli nabrat plechový hrnek, aby vydrželi bdělí. Nyní oheň uhasl.

Alec se dal do pohybu a klopýtal loužemi směrem k tábořišti. Poháněl ho strach o kamarády a děsil se toho, co tam spatří. Jeho pohyby byly toporné a neohrabané.

Nedbal na bolest v zádech. Dostal sice kulku, která ho možná nakonec zabije, ale alespoň nezahynul pod kopyty stáda. Unikl smrti jen o vlásek, možná jako jediný ze skupiny kovbojů.

Klopýtl přes něco tvrdého, co před ním leželo na zemi, a upadl. Bylo to dříví, na co dopadl, přelámaná prkna.

Namáhavě vstal.

Znovu šlehl blesk přes celou oblohu. V krátkém záblesku uviděl muže stojícího několik kroků od něj s revolverem v ruce.

Alecovi ruka automaticky sjela ke koltu u boku.

„Nech toho!“ uslyšel známý hlas. „Já nejsem bandita.“

Nyní poznal podsaditého muže se širokými rameny a hustým plnovousem. Byl to předák Kirk Wallace.

S ulehčením nechal Alec kolt v pouzdře.

Ze tmy se k němu blížily kroky. Pak se vynořil štíhlý muž střední postavy.

„Také ses dostal na strom?“ zeptal se Wallace a zastrčil kolt do pouzdra.

Ben neodpověděl. Sklonil se a začal se probírat troskami, které byly dřív vozem. Zvedl těžkou postranici a odhodil ji stranou, trosky rozbitého sudu, plechové kastroly a pánve.

Nakonec jeho ruce nahmataly lidské tělo napůl pohřbené pod kamny. Tělo ve tmě neviděl.

„Jeff je mrtvý,“ řekl bezbarvým hlasem. „Ani Mike neměl tolik štěstí jako my. Dostal se pod kopyta dobytka. Nenajdeme z něj nic víc než jeho boty a kolt, pokud ho měl u sebe.“

Napřímil se a otočil se k vysokému muži, kterého spíš slyšel než viděl přicházet. Musel to být Dave Jensen, který své druhy převyšoval téměř o hlavu.

„Už jsem se bál, že jsem jediný, kdo to přežil,“ řekl Dave. „A bylo to zatraceně těsné. Myslím, že jejich rohy ode mě byly sotva na délku paže, když jsem spadl do úzkého vyschlého koryta. Dobytek mě přeskakoval. Ale pak se tak rychle zvedla voda, že jsem se málem utopil. Kolik nás zůstalo?“

Předák pokrčil širokými rameny. Chtěl něco říct, ale pak uslyšel kopyta koně, který se pomalu blížil.

Na koni neseděl žádný jezdec. Pár kroků před kovboji se zastavil.

Ben šel k němu a poplácal ho po krku, aby ho upokojil.

„To je kůň, na kterém jel Pete Collins,“ řekl. „Poznávám sedlo. Pete je skvělý jezdec, ani ten nejdivočejší mustang

by ho nedokázal setřást. To mohla dokázat jen banditova kulka.“

„Ano, zřejmě se nejprve pokusili vyřadit strážce,“ řekl Alec.

„Jsi zraněný?“ zeptal se Wallace.

„Mám kulku někde v levém rameni.“

„Neviděl jsi, co se stalo s Tomem a Ikeem?“

„Ne, byli na opačné straně stáda. První kulky asi platily jim.“

Wallace se zahleděl do noci.

„Ike!“ vykřikl. „Tome!“

Žádná odpověď.

„Takže my jsme poslední,“ řekl Dave tiše. „Ztratili jsme pět lidí, více než polovinu.“

Wallace se díval směrem, kterým zmizeli zloději dobytka. Neměl šanci je ani zahlédnout.

„Už často jsem měl co dělat se zloději dobytka, ale ne s lidmi, kteří by byli tak brutální jako tihle. Většinou se spokojili s tím, že tajně odehnali pár kusů nebo třeba i celé stádo. Ale tihle bastardi se nás pokusili všechny zabít.“

„Kolik jich vlastně bylo?“ zeptal se Ben.

„Já jsem viděl jen dobytek,“ odvětil dlouhý Dave. „S obrovskými hlavami a ještě většími rohy.“

„Já jsem viděl čtyři,“ řekl Alec. „Ale muselo jich být víc. Výstřely padaly z více směrů.“

„Nepoznal jsi někoho z nich?“ otázal se předák.

„Ne, měli na obličejích šátky.“

„Trochu zbytečné opatření v této tmě,“ řekl Wallace.

„Zřejmě se obávali, že je přesto poznáme,“ uvažoval Ben. „To znamená, že to nebyli žádní cizinci. Snad by to vysvětlovalo i tu brutalitu. Nechtěli zanechat žádné svědky.“

„Jestli je chceme dostihnout, musíme přestat žvanit a dát se na cestu!“ naléhal Dave.

„Ani ty s tvýma dlouhýma nohama je nedohoníš,“ odsekl Wallace. „Musíme nejprve pochyťat nějaké koně. A v každém případě musí Alec okamžitě k doktorovi.“

„Když ho jeden z nás doprovodí, zůstanou jen dva k pronásledování banditů,“ zvažoval Ben. „Ti dva nemají šanci proti půl tuctu šílených zločinců.“

„Určitě ale mohou zjistit, kam ti darebáci prchají,“ řekl předák Wallace. „Bene, postarej se o jeho zranění! Dave a já najdeme koně. Utrhli se v hrůze před stádem.“

„Nebo někdo přeřízl laso,“ řekl Ben. „To přepadení bylo naplánováno do detailů.“

Wallace se otočil a zahleděl se do noci, směrem, kterým bandité odehnali stádo.

„Já je dostanu!“ řekl. „za všechno budou pykat!“

„Tady je,“ řekl Dave.

Ukázal na lidské tělo ležící zkroucené v kaluži vody.

Na první pohled se zdálo, jako by ten člověk nebyl zraněn. Nedostal se pod kopyta tisícíhlavého stáda.

Teprve když ho Dave převalil, uviděl malý otvor v jeho levém spánku.

Pohlédl mrtvému do tváře. Stále ještě vydatný déšť zkrápěl jeho obličej a odplavil z něj bahno.

„To je Ike,“ oznámil Dave.

Necelých padesát kroků dál našli Toma. Měl dvě kulky v hrudi.

„Alec měl tedy pravdu,“ řekl Wallace. „Nejprve zlikvidovali hlídky.“ Ponořen v chmurných myšlenkách pohlédl na mrtvého.

„Musíme je pohřbít,“ poznamenal Dave. „A Jeffa taky. A Petea, pokud ho najdeme. Kdoví co zůstalo z Mikea.“

„To počká,“ odporoval Wallace. „Nejprve se musíme

snažit dostat zpět nějaké koně.“

Dave přikývl. Muži se mlčky dali do pohybu a kráčeli namáhavě rozmoklou půdou, přeoranou tisíci kopyt.

Nemuseli jít daleko. Po pár stech krocích uslyšeli zleva ze tmy zafrkání koně.

Byla to tři zvířata stojící v malém údolíčku, která se tiskla k sobě, jako by se chtěla vzájemně ochránit před stále ještě zuřící bouří. Neměli ani sedla ani ohlávky.

„Je to už dávno, co jsem jel naposled na neosedlaném koni, „ řekl Dave.

„Jestli nedokážeš jet na koni bez sedla a uzdy, pak si nesmíš říkat kovboj,“ prohlásil Wallace ponuře.

Vylezl jednomu z koní na hřbet. Dave následoval jeho příkladu.

„Tak, obvaz je hotov,“ řekl Ben. „Je to jen provizorní, musíš se dostat co nejdřív k doktorovi, aby ti vyřízl kulku, ale aspoň ta rána nekrvácí.“

Alec vstal z postranice rozlámaného vozu. Chtěl něco povědět, ale místo toho naklonil pátravě hlavu a naslouchal.

Do šumění deště a kvílení větru se přimíchal další zvuk. Byla to kopyta více koní a zvuk se přibližoval se z různých směrů.

Oba kovboji tasili kolty a postavili se těsně za koně mrtvého kamaráda Petea, aby za ním našli krytí.

Dva z jezdců se přibližovali od severu, s sebou měli tři neosedlané koně. Jeden z nich byl tak vytáhlý, že to mohl být jen Dlouhán Dave. Takže ten druhý byl předák Wallace.

Další jezdci přijížděli z jihu. Byli tři.

„Stát!“ křikl Ben. „Kdo jste?“

Viděl jsem ty dva muže za koňským tělem jen nejasně, ale nepochyboval jsem o tom, že jejich zbraně míří na nás.

„Jsme texaští marshalové,“ odpověděl jsem. „Tedy alespoň dva z nás. Jste z ranče Comanche Wells?“

„Ano,“ potvrdil jeden z jezdců, kteří dorazili současně s námi. „Jsem jeho předák Kirk Wallace. Kdo je ten třetí s vámi, vězeň?“

Tato otázka mě přivedla lehce do rozpaků. Neměli jsme čas nasadit Morganovi pouta, ačkoliv se nás pokusil přepadnout ve spánku. A snad mluvil pravdu, když tvrdil, že nás považoval za zloděje koní.

Po nebi opět šlehl blesk.

Wallace čekal, až dozní hrom.

„Morgane?“ zeptal se užasle. „Co tady ke všem čertům děláte?“

„Hledám dva chlapy, kteří nám ukradli koně,“ odvětil Morgan.

Byl to ten samý příběh, jaký vyprávěl nám. Ať byl pravdivý nebo ne, jisté bylo jen to, že mi na čelo přiložil hlaveň pušky. To bylo něco, co se snadno nezapomíná a nepromíjí.

Jistě nám sdělil pravé jméno, protože Wallace ho znal.

„Přijel jste, abyste se přesvědčil, že všechno klaplo podle plánu?“ zeptal se s neskryvanou ironií Wallace.

„Co tím chcete říct?“ ohradil se Morgan.

Než se jeho ruka dotkla pažby koltu, chytil jsem ho za paži. V návalu zlosti zapomněl, že dva muži stojící za koněm mají v rukou připravené zbraně.

„Řekněte nám, prosím, jak se odehrálo to přepadení!“ pravil jsem. Přestřelka s kovboji ranče Comanche Wells byla to poslední, co jsem si přál.

„Nejprve chtěli zlikvidovat hlídky,“ odvětil předák Wallace. „Alec je jediný z těch čtyř, kdo přežil.“

Ukázal na mladého muže, který vystoupil z krytu za

koněm. Byl do půl těla svlečený. Jeho košile byla roztrhána na pruhy a posloužila jako nouzový obvaz.

„Pak prohnali stádo přes naše tábořiště, aby nás ostatní zabilo,“ pokračoval Wallace. „Dva z nás byli zabiti. Zadupal je do země náš vlastní dobytek. Jeff Cobb, náš kuchař, a Mike Hancock. Byl u nás teprve dva týdny.“

„Nesedí pořadí událostí,“ vmísil se Ben. „Věřím, že jako první přerežali lana ohrady s koňmi. Chtěli zabránit tomu, aby je někdo pronásledoval.“

„Není to první případ krádeže stáda v tomto kraji,“ řekl Morgan. „Ale první, při kterém je několik mrtvých.“

„A znovu to postihlo ranč, který patří pod Panhandle Cattle Company,“ zavrčel Wallace. „Vy jste byli doposud vždy ušetřeni, nemám pravdu?“

„Ne tak docela. Ztratili jsme už dvacet nebo třicet kusů. Ale to nestojí za řeč.“

„Všechny ranče kromě toho vašeho mají velké ztráty,“ řekl Wallace. „To je skutečně podivuhodné, jak vás bandité ohleduplně šetří.“

„Jsme nejmenší ranč v tomto kraji. U nás si toho nemůžou vzít tolik jako u ostatních. A snad jsou naši kovboji také bdělejší.“

Wallace temně zíral na Morgana.

„Pohřbíme teď své mrtvé,“ řekl nakonec. „Bene, doprovodíš Aleca na ranč a postaráš se, aby ho odvezli do města k doktorovi. Dave a já se pustíme za bandity.“

„Pomůžeme vám s pohřbíváním,“ řekl Joe. „A také při pronásledování.“

„Já také,“ nabídl se Morgan.

„Vaše pomoc je mi vítaná, marshale,“ řekl Wallace. „Ale tady toho nechci ani vidět!“

Ukázal obviňujícím gestem na Morgana.

„Nikdo mi nebude beztrestně nadávat do zlodějšů dobytka!“ křikl Morgan. Stálo ho námahu překonat nával

zlosti. „Ale vy jste ztratili pět lidí a celé stádo. Zřejmě nejste v tuto chvíli schopni jasně uvažovat. Až překonáte šok, snad se dokážeme rozumně bavit. Pokud mě i potom nazvete zlodějem dobytka, nenechám si to jen tak líbit.“

Bouře odtáhla. Jen občas se v dáli zablesklo, daleko za bandity. Hrom už k nim téměř nedoléhal. Průtrž mračen přešla v jemný déšť a i ten musel každou chvíli ustát.

Ale dobytek stále ještě běžel hnán nesmyslným strachem. Bandité se ani nepokoušeli stádo zastavit. Stačilo jim ho následovat.

Alespoň se rozplynuly temné mraky. Vysvitly hvězdy. Neproniknutelná temnota se prosvětliła. Pro jezdce bylo snazší rozeznávat překážky. Nemuseli se už obávat, že se v ostrém tempu zřítí z koně a zlomí si vaz.

Jeden z nich přitáhl koni uzdu a otočil se v sedle.

Teprve nyní měl čas odvázat si šátek, který kryl jeho tvář.

„Myslíš, že nás sledují, Rone?“ zeptal se jednoho z kompliců, vysokého hubeného muže se dvěma kolty, co je nerad je odkládal i ve spaní. Jeho po ramena dlouhé vlasy byly nápadně světlé a jeho obočí bylo téměř bílé. „Myslím, že jsou všichni mrtví. Zastřelili jsme je, nebo je udupal dobytek.“

„To doufám, Whitie,“ poznamenal Porter. „To doufám! Jestli je Wallace naživu, zapřísahá nebe i peklo, aby se nám pomstil.“

Whitie se tiše zasmál.

„Snad se ho nebojíš?“

„Já se nebojím ani popravicího, jinak bych si vybral pokojné zaměstnání. Ale znám Kirka Wallace dlouho a dobře a vím, že to je protivník, jakého nesmíš podcenit.“

Dokud žije, nedá si pokoj, aby nás...”

„No tak bychom se měli postarat, aby nežil dlouho,“ ušklíbl se Whitie. „Rád to pro tebe udělám.“

„Dobře! Toto místo je vhodné pro léčku. Musí se svými lidmi projet kolem. Odpráskni ho jednou ranou!“

„Jen jeho, nebo i ostatní?“

„Stačí, když dostaneš jeho. Ostatní nejsou nebezpeční. Pak nás doženeš! Víš, kde nás najít.“

Albín vytáhl pušku z pouzdra.

„Na Wallace můžeš zapomenout. Předák ranče Comanche Wells je už na cestě do pekla. Jen o tom ještě neví.“

Jízda rozmoklou prérií nebyla žádné potěšení. Už vůbec ne pro naše průvodce. Ti kovbojové ztratili pět svých kamarádů. Jeli dál za stísněného mlčení. Jen tu a tam se ohlédl po Morganovi a střelili po něm zachmuřeným pohledem.

Nevěděl jsem, jestli mají důvod podezřívat předáka Kingova ranče ze spolupráce s bandity. Ale jejich pohledy hovořily o tom, že by Morgana dávno pověsili, kdybychom tam nebyli my.

Také Ben a Alec byli zatím s námi. Jejich cesta na ranč vedla nejprve směrem, kudy uprchli zloději dobytka. Předpokládali jsme, že se stopa brzy stočí vlevo či vpravo. Bandité se jistě nechtěli přiblížit ranči.

„Stát!“ vykřikl dlouhý Dave náhle. „Tamhle stojí kůň.“

Také já jsem si zvířete mezitím povšiml. Stál poněkud stranou široké stopy, kterou zanechalo stádo.

Nyní se k nám pomalu vydal. Při každém kroku napadal na levou přední nohu. Po pár krocích se zastavil.

Zvíře bylo bez sedla, ale mělo ohlávku.

„Zřejmě padl a zlomil si nohu,“ domníval se Alec, „takže ho tu nechali a vzali jen sedlo.“

„Náhradních koní měli tedy dost...“ zabručel Dave. „Naši koně...“

Wallace sesedl. Ve svitu měsíce, který téměř v úplňku zářil na obloze, si prohlížel koně.

„Není to vaše značka, Morgane?“ zeptal se a ukázal na valachův zadek.

Předák Kingova ranče mrzutě přikývl.

„Vždyť jsem vám říkal, že nám před pár hodinami byli ukradeni koně. Byli to tedy ti samí lidé, kteří přepadli vaše stádo.“

„Mohli to být oni. Ale já vám tu historku o kradených koních nevěřím. Mnohem pravděpodobnější je, že se jedná o vaše lidi, kteří sedí na svých vlastních koních. Je mi stále jasnější, proč všichni vaši sousedé mají potíže se zloději dobytka a vy...“

„Smutek nad smrtí vašich přátel a vztek z vašeho selhání vám zatemňuje rozum, Wallace,“ řekl Morgan a sotva se ovládal. „Kdybych byl spřažen s těmi lupiči, nevystavoval bych se tak hloupě podezření, které by na mě muselo padnout. Neokrádal bych bezprostřední sousedy. Nenechal bych na místě činu svého koně.“

„Zloději neměli jinou možnost,“ řekl Ben. „Ten kůň už nemohl dál běžet. A okrádat vlastní sousedy je metoda, jak rychle zbohatnout. Proč by měl někdo jezdit sto mil, aby ukradl stádo, když mu stačí přejet jen hranice vlastních pastvin, aby našel nejlepší dobytek široko daleko?“

„Zvířata, z nichž většina ještě nebyla označena,“ dodal k tomu Wallace. „I kdybychom ta zvířata za pár dní našli na vašich pozemcích, nemohli bychom dokázat, že patří nám.“

„To nejsou moje pozemky,“ odsekl Morgan. „Patří

mému šéfu, panu Kingovi, a on je ten nejpoctivější člověk, jakého znám.“

„Jeho nikdo nepodezřívá,“ řekl Dave. „Pravděpodobně vůbec neví o vašem vedlejším zdroji příjmů.“ Otočil se na mě. „Proč tomu chlapovi konečně nenasadíte náramky, marshale?“

„Protože mu není možné prokázat nic z toho, z čeho ho obviňujete,“ odvětil jsem.

„Tak?“ ozval se Wallace. „Bez dovolení se proháněl po našich pastvinách, přepadl vás s kolegou ve spánku a nakonec najdeme koně se značkou jeho ranče. Kolik dalších důkazů ještě chcete?“

„Už byli pověšeni lidé na základě menších důkazů,“ prohlásil Dave.

„Snad zdivočelým davem, ale ne řádným soudem.“

„Soud je daleko, ale zloději dobytka jsou tady,“ řekl Ben. „Kdybychom pokaždé běhali k soudu, když máme problémy... některé věci je lepší vyřídit vlastními silami. Rychle a bez úředníků. To ostatní bandity zastraší.“

„Mám dojem, že se vám nepodařilo nahnat zlodějům dobytka velký strach,“ řekl Joe. „Právě naopak. Jsou stále drzejší.“

„To se změní, jakmile pověsíme jejich vůdce,“ zavrčel Dave. Pohlédl na Morgana, jako by už kolem jeho krku ležela oprátka.

„Tady se nikdo nebude věšet!“ vykřikl jsem „Než abychom se navzájem zabíjeli, měli bychom se raději snažit dohonit bandity.“

„Jednoho z nich už máme,“ řekl Wallace. „Když ho trochu skřípneme, prozradí nám, kam jeho komplicové ženou stádo. Jestli u toho výsledku nechcete být, marshale, pak jděte stranou nebo si zacpěte uši. Možná bude trochu řvát, než začne mluvit...“

Wallace odhrnul svůj plášť. Jeho ruka visela těsně nad

pažbou koltu, připravena vyrvat zbraň z pouzdra. Také Dave si upravoval plášť. Ben vypadal nerozhodně, jestli se má odvážit postavit se dvěma marshalům.

Alec seděl znaveně a shrbeně v sedle. Jeho obličej byl bledý, rána v zádech ho zřejmě přemáhala. Zdálo se, že mu dělá potíže udržet se na koni. Na tomto krátkém prudkém rozhovoru se nepodílel. Levou rukou se přidržoval sedla. Pravá mu bezvládně visela podél těla.

Nevšimal jsem si ho, nýbrž jsem pozorně sledoval jeho tři přátele. Když zdvihl pravou ruku a namířil kolt, bylo již pozdě.

„Dost těch keců!“ zahřměl jeho hlas. „Každým zdržením, co tu stojíme, roste náskok těch vrahů. Ale než pojedeme, musím ještě něco udělat.“

Nenamířil na Morgana, nýbrž na osaměle stojícího koně. Práskl výstřel.

Kulka zasáhla zvíře doprostřed čela. Tiše se zhroutilo na zem.

„Stačí, když má bolesti jen jeden z nás,“ řekl a zastrčil kolt.

„Pitomče!“ okřikl ho Morgan. „Ten výstřel byl slyšet na míle daleko. Bandité teď vědí, že jsou sledováni.“

„S tím počítají tak jako tak,“ řekl Joe. „Alec má pravdu. Jeďme konečně dál!“

„S tím tady?“ zeptal se Dave vztekle. Ukázal na Morgana.

„Samozřejmě. Jestli skutečně patří k banditům, nesmíme ho nechat běžet. A pokud ne, neuškodí mít s sebou o jednoho muže víc.“

Whitie dřepěl za balvanem na vršku plochého kopce. Odsud viděl do daleka. Pokud by někdo sledoval stopu

stáda, přijel by mu přímo před mušku.

Jeho kůň stál několik kroků za ním na opačném svahu. Nepřivázal ho. Po smrtících výstřelech na Wallace bude muset velmi rychle prchat.

Neobával se, že mu kůň uteče. Byl dobře vycvičený a nebál se střelby.

Jediné, co mu dělalo starosti, byly rychle se měnící světelné podmínky. Po nebi pluly jednotlivé velké oblaky a co chvíli zakrývaly měsíc. V takových případech byla stejná tma jako při přepadu. Whitie položil pušku před sebe na mokrou skálu. Zíral do tmy.

Pak zaslechl zřetelný dusot kopyt, ale právě v tu chvíli se měsíc ukrýval za mraky.

Whitie tiše zaklel. Otřel si dlaně o košili, uchopil netrpělivě pušku a čekal, až se měsíc vynoří z mraků.

Zaujatě sledoval, jak se stíny oblaků sunou po krajině.

Když spatřil jezdce, byl překvapen, jak jsou již blízko.

Jeli za sebou ve dvou skupinkách. Napočítal čtyři muže vpředu a tři vzadu.

U stáda bylo jen devět mužů a on si byl jistý, že nejméně dva osobně sestřelil ze sedla. A nejméně jeden skončil pod kopyty stáda. Přeživším tedy přispěchaly na pomoc posily.

Tři ze čtyřech jezdců v přední skupině seděli na neosedlaných koních. Čtvrtý se hrbil. Jeho soused po levici ho musel podpírat.

Po pravici zraněného jel vysoký muž. Vypadal téměř komicky, jak ovládal koně bez uzdy a sedla jen tlakem kolen.

Muž zcela vpravo byl střední postavy a s širokými rameny. Ve svitu měsíce Whitie spatřil jeho licousy.

Sice nikdy neviděl předáka ranče Comanche Wells zblízka, ale teď ho okamžitě poznal.

Bandita se tiše zasmál.

„Unikl jsi kopytům vlastního stáda, ale neunikneš mojí kulce,“ zabručel pro sebe.

Poděpřel si pušku o skálu, pečlivě zamířil na předákovu hruď a stiskl spoušť.

Viděl ještě, jak muž padá na bok ze sedla. Když dobil a chtěl znovu zamířit, neviděl žádný cíl. Všichni muži seskákali ze sedel.

White vypálil ještě jeden necílený výstřel směrem na skupinu koní a pak přeběhl přes hřeben kopce. Několika skoky byl u svého koně, vyšvihl se do sedla a rozjel se.

Byl jsem na zemi současně s Wallacem. Bahno a voda se rozstříkly, když jsem dopadl.

Jen koutkem oka jsem viděl, jak Ben popadl zraněného kolegu Aleca a strhl ho z koně. Vykřikl bolesti.

Ležel jsem na vodou nasáklé zemi, tváří přitisknutou v bahně a čekal jsem. Remington, který jsem svíral v ruce, mi byl k ničemu. Věděl jsem jen přibližně, kde se skrývá ostřelovač, a nemohl jsem se odvážit hnout.

Bylo mi útěchou, že nás kryjí koně svými těly. Tedy alespoň do té doby, než se splaší a utečou.

Znovu zaduněl výstřel. Přišel ze stejného směru jako ten první. Ptal jsem se, na co ten chlap míří. Nebylo pravděpodobné, že by viděl někoho z nás.

Nikdo neopětoval palbu. Každý považoval za nejrozumnější držet se prozatím v úkrytu a nevystavovat se kulkám.

Vyčkával jsem.

Nepadly už další výstřely. Ze směru, odkud na nás někdo střílel, se k nám nesl zvuk kopyt koně v trysku.

Vstal jsem.

Vedle mě se Morgan skláněl nad postavou ležící

nehybně na zemi.

„Jste zraněn?“

Wallace ho od sebe zuřivě odstrčil.

„Musím vás zklamat, Morgane! Jsem stále naživu. Kulka vašeho komplice mě jen škrábla na paži.“

Wallace vyskočil a popadl hřívu svého neosedlaného koně. Zvíře bylo poplašeno výstřely a mohlo se každým okamžikem rozběhnout pryč.

„Já vám tu ránu zavážu,“ navrhl Morgan. „Trochu tomu rozumím.“

„To raději vykrvácím, než abych se do vás dal ošetřit,“ odsekl Wallace zlostně. „Vy byste mi do rány ještě nasypal jed.“

„Proč ta bezmezná nenávisť, Wallaci?“ zeptal se Morgan.

Wallace zatnul pěsti. Zdálo se, že se chce na předáka sousedního ranče vrhnout.

Vstoupil jsem mezi ně.

„Jste vinen smrtí pěti mých lidí,“ zvolal Wallace se zuřivým supěním. „Přišel jsem o celé stádo a ztratím kvůli tomu práci. A teď mi právě jeden v vašich kompliců ze zálohy zranil ruku. A vy se ptáte, proč vás radostí neobejmu?“

„Přestaňte s tou nesmyslnou hádkou!“ okřikl je Joe. Ukázal na Daveova koně.

Zvíře stálo na místě a chvělo se. Pak se mu podlomily nohy a kůň padl na zem. Zacukal nohama a zůstal ležet bez hnutí.

Wallace zuřivě kopl do mrtvého koně.

„Vstávej, ty mizerná herko!“ zaklel. „Potřebujeme tě!“

„Je mrtvý,“ řekl Dave.

Wallace se překvapivě rychle uklidnil.

„Smůla pro tebe, dlouháne!“ řekl. „Budeš muset jít pěšky. Snad jen kdyby tě pan Morgan nebo některý z

marshalů nechal nasednout k sobě na koně.“

Dave na nás ponuře hleděl.

„Jeden bandita a dva marshalové, kteří mu odmítají nasadit pouta! To raději půjdu pěšky.“

Nebylo obtížné najít místo, odkud na nás zákeřný ostřelovač pátil. Osamělá stopa vedla z mírného odvráceného svahu a ztrácela se ve tmě.

„Jede přímo na východ,“ řekl Wallace.

Věděl jsem, co tím chce naznačit. Nacházeli jsme se na jihovýchodě pozemků ranče Comanche Wells a na východě s ním sousedily pastviny Kingova ranče. Ranče, na němž byl předákem Morgan.

„Brzy se zase připojí ke svým komplicům,“ řekl Joe.

„Ano,“ přikývl Wallace a temně se podíval na Morgana. „A já také vím, kde to bude.“

Morgan stiskl zuby, ale neodpovídal.

„Někdo z nás ho musí sledovat,“ navrhl nakonec.

„Jistě a ten někdo chcete být vy, nemám pravdu?“ ušklíbl se Ben. „Chcete se dostat ke svým lidem.“

„Já se toho chopím,“ řekl jsem.

„Proč za ním nejedeme všichni?“ ohradil se Dave. „Ujíždí nejkratší cestou na místo setkání s ostatními bandity. Proč bychom měli dělat zajíždku, když budeme sledovat stádo?“

„Nejsi u nás dlouho a neznáš dobře tuto krajinu,“ řekl Wallace. „Nejpozději za hodinu se ten chlap dostane do Rattlesnake Hills. Tam je zem tak skalnatá, že po sobě nezanechá žádnou stopu. Je tam mnoho křivolakých roklí, kde se může ukrýt. Je nemožné ho v noci najít.“ Výsměšně se na mě otočil. „Ale když chcete zkusit štěstí, Waco, nebudu vám bránit.“

„V soutěskách Rattlesnake Hills můžete ukrýt celé stádo,“ dodal Ben. „Je tam sice málo vody, ale pár dní to dobytek vydrží. Určitě dost dlouho na to, aby mohl být patřičně označen.“

„Nemůže být těžké najít tak velké stádo,“ mínil Joe. „Krávy zanechávají i jiné stopy než jen stopy kopyt. To ví dokonce i měšťák, který někdy stoupl do kravince.“

„Ale takový měšťák, jako jste vy, zapomíná na to, že jediná bouřka všechny stopy spláchne,“ odporoval Ben.

„Takže nezbyvá nic jiného než sledovat stádo,“ přikývl Wallace. „Je lhostejné, jak velká bude zajíždka. Až se zvířata uklidní, budou unavená a budou postupovat o to pomaleji. Máme velkou naději, že je dostihneme.“

Déšť konečně ustal, ale pohled na nebe mi prozradil, že při tom asi dlouho nezůstane. Na nebi se zase sbíraly temné mraky. Nemuselo trvat dlouho a mohla začít další bouřka.

Viditelnost byla stále horší. Minutu od minuty mě stálo větší námahu sledovat stopu. Musel jsem jet pomalu. Počítal jsem s tím, že náskok muže, kterého jsem stopoval, stále narůstá. Ale nechtěl jsem riskovat, že stopu ztratím nadobro.

Dávno jsem už nejel po pastvině, ale po tvrdé kamenité půdě. Za denního světla bych alespoň tu a tam objevil rozdrčený kámen, který by ukazoval na to, že tu prošlo těžké okované zvíře, ale v houstnoucí temnotě to bylo nemožné.

Když se pak po dvou hodinách přede mnou vynořily siluety skalnatých kopců, které jsem sotva dokázal rozlišit na pozadí temné oblohy, musel jsem si přiznat, že jsem ztratil stopu.

Cválal jsem tedy stále stejným směrem v naději, že se bandita nikam neodklonil.

Našel jsem kamenité údolí, které zabíhalo mezi pahorky. Nyní jsem litoval, že s sebou nemám nikoho, kdo se vyzná ve zdejší krajině. Ale nikdo z kovbojů ranče Commanche Wells nebyl ochoten jet se mnou a Joe Madison musel zůstat s nimi a bránit jim, aby s Frankem Morganem neudělali krátký proces a nepověsili ho na nejbližším stromě.

Brzy jsem věděl, že bych potřeboval obrovské štěstí, abych banditu v tomto terénu našel.

Ale já jsem měl štěstí.

Někteří lidé tvrdí, že Apač ucítí na deset mil vyhaslý oheň. Nejsem sice Apač, ale to, co se doneslo k mému nosu, jsem poznal.

Byl to kouř. Snad od táborového ohně, kolem něhož leželo pár neškodných pasáků ovcí. Nebo taky od ohně, v němž zloději dobytka rozehřívali značkovací železa.

Považoval jsem za nepravděpodobné, že by muž, kterého jsem pronásledoval, odpočíval a rozdělal si oheň.

Zastavil jsem koně a zbystřil pozornost.

Kouř, tedy spíš jen náznak kouře, přicházel ze soutěsky, která se otevírala po mé pravici směrem k jihu. Chvíli jsem se domníval, že jsem si ten kouř jen vsugeroval, ale pak ho ke mně přivál lehký vítr a potvrdil mou domněnku.

Nebylo však možné určit, jak daleko oheň hoří. V rokli, která se přede mnou nacházela, však byla tma jako v hrobě. Neviděl jsem vůbec nic.

Bez dalšího rozmýšlení jsem koně nasměroval do soutěsky. Vlevo a vpravo se tyčily strmé skalní stěny. Nad temnou soutěskou se po nebi rychle valila oblaka. Jen chvílemi osvětlil měsíc mezerou mezi mraky dno rokle. Ale i v těchto případech jsem neviděl daleko před sebe, nanejvýš k příští zátočině.

Kroky mého koně se hlasitě rozléhaly v úzkém prostoru a odrážely se ozvěnou od strmých stěn. Pokud by bandité v těchto místech postavili hlídku, musela by mě slyšet na míli daleko.

Zastavil jsem koně a sesedl jsem. Bylo rozumnější pokračovat vpřed po svých. Odepnul jsem si ostruhy a schoval jsem je do sedlové brašny. Také pušku jsem nechal na místě. V případě, že bych se chtěl tiše přiblížit k banditům, by mi puška jen překážela.

„Zůstaň tady, chlapče, a čekej, až se vrátím,“ pošeptal jsem koni.

Tady v holém kaňonu nebyl jediný strom, k němuž bych ho mohl přivázat, ani jediný pokroucený keř. Zbylo mi jen doufat, že kůň mi rozumí a poslechne mě.

V soutěsce byla taková tma, že jsem musel pravou rukou hmatat po stěně, abych se dostal dál. Ale měl jsem zase výhodu, že jsem nemohl být spatřen. Musel jsem se pohybovat tiše a obezřetně. Stále znovu jsem kopal do kamenů. I nejslabší zvuk mě mohl prozradit, pokud by tu skutečně stál nějaký bandita na stráži.

Kráčel jsem asi čtvrt hodiny, když se rokle otevřela do údolí. Jak bylo ale údolí široké, jsem v noci nedokázal odhadnout.

Sto kroků ode mě hořel oheň, jehož kouř mě na toto místo dovedl. Nepoznal jsem, kolik lidí u něj sedí, protože mi ve výhledu clonily keře.

Ale zdálo se, že tu není žádný dobytek. Neviděl jsem žádné pohyblivé stíny mezi keři a neslyšel jsem žádné zvuky.

Zatímco jsem hleděl směrem k ohni, divil jsem se, že jsem ještě nenarazil na hlídku. Pokud to měl být úkryt banditů, cítili se zde v bezpečí.

Pokud by zloději dobytka byli kovbojové Kingova ranče, jak se domníval Wallace, byla by tato lehkomyšlnost

pochopitelná. Nacházeli se na vlastním území a nemuseli se obávat nečekané návštěvy šerifa nebo marshala.

Nemělo smysl dál dřepět na kraji soutěsky a zírat na oheň, až mi slzely oči. Pokud jsem se chtěl dozvědět, s kým mám tu čest, musel jsem jít k ohni.

Vytasil jsem kolt a dal jsem se do pohybu. Keře, které tu rostly docela hustě, mě spolehlivě kryly.

Urazil jsem asi polovinu cesty, když jsem uslyšel zařehtat koně.

Okamžitě jsem strnul. Možná mě koně zvětřili. Pak by mi zbývala jen naděje, že si muži u ohně nevšímají svých zvířat.

Když jsem těsně za sebou uslyšel zapraskat větvičku, rychle jsem se otočil a zvedl jsem kolt.

Bylo už pozdě.

Zahlédl jsem již jen postavu, která stála u mě a zdvihala pravou ruku k úderu. Pak jsem dostal ránu přímo do čela.

Před očima se mi roztančilo tisíc hvězdiček. Ale tento ohňostroj ihned pohasl, protože mě zcela pohltila tma a ticho.

Dave Jensen nevěřícně hleděl na masu vody, která se matně leskla ve svitu měsíce.

„Odkdy tudy teče řeka?“ zeptal se udiveně.

„Odkakživa,“ odvětil Wallace. „Ale voda je v ní jen po velkých deštích, jako byl dnes. Tyhle vzácné průtrže mračen postačují nanejvýš k tomu, aby se tu dal chovat dobytek.“

„Jak hluboká je ta voda?“ zeptal se Joe Madison.

„Ne víc než dvě stopy, řekl bych. Ale to rozhodně stačí, aby se stádo zastavilo.“

Dave nedůvěřivě pozoroval tok. Čekal, až jezdci

pobídnou koně do vody. Teprve když spatřil, že voda sahá zvířatům sotva po kolena, následoval je.

Dosud si nestěžoval, že musí jít jako jediný pěšky. Ale když mu do bot vnikla studená voda, zaklel.

Wallaceova domněnka byla správná, jak poznali, když překročili mělký tok. Stopy na zemi jim prozradily, že se tu stádo shromáždilo a pak táhlo dál po břehu dočasné říčky.

„Hnali stádo na východ,“ řekl Ben. „Směřem ke Kingovu ranči.“ Zase střelil po Morganovi vražedným pohledem.

„To nikoho z nás nepřekvapuje,“ řekl Wallace. „Bene, pojeděš s Alecem na ranč a pošleš někoho do města pro doktora. Pak vyženeš z postelí všechny lidi, kteří udrží pušku a vylezou na koně. Jestli narazíme na zloděje dobytka, budeme potřebovat pomoc. Dave a já to s těmi lumpy sami nezvládneme.“

„Nejste sami,“ podotkl Joe. „Jsme čtyři.“

Předák se povýšeně ušklíbl.

„Nechce se mi věřit, že by Morgan v boji stál na naší straně. A vy, marshale, jste vůči tomu chlapovi stejně důvěřivý jako váš kolega Waco. Opravdu mě udivuje, že tak naivní člověk, jako jste vy, může při své profesi tak dlouho přežít. Vy považujete člověka za zločince, teprve když vám nasolí tři kusy olova do těla.“

„Tahle naivita, jak tomu říkáte, mi zatím vždy zabránila postřílet nevinné lidi na jednu hromadu,“ řekl Joe.

„Jenže nezabrání tomu, aby vás někdo jednoho dne nerozstřílel na cucky. V této zemi přežije ten, kdo první střílí a pak se teprve vyptává.“

„Kdyby všichni uvažovali jako vy, nebyla by v Texasu dávno ani noha.“

„Víte, já jsem stále naživu a moji nepřátelé jsou mrtví.“

„A pět vašich lidí taky.“

Wallace nasupeně přikývl.

„Jsou mrtví, protože někdo jiný střílel dřív. To už se mi nikdy nestane!“

„Už se probírá.“

Tato slova ke mně pronikala jako z velké dálky.

Otevřel jsem oči.

Kolem mě stáli tři muži. Připadali mi jako obři.

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, proč se mi zdají tak vysocí. Ležel jsem na zemi vedle ohně. Cítil jsem na obličejí teplo plamenů a slyšel jsem praskání dřeva.

Přemýšlení mi připadalo neskutečně obtížné a v hlavě mi hučelo. Zkusil jsem zvednout pravou ruku a ohmatat si ránu na čele. Ale nemohl jsem pohnout paží. Ležela nepřírozeně zkroucená pod mými zády.

Trvalo další chvíli, než jsem si uvědomil, že mám spoutané ruce, a to svými vlastními pouty.

Tři muži na mě pohlíželi se zájmem, s lehkým znechucením, jako když člověk pozoruje chování nějakého hmyzu. Dva z nich byli oblečení jako kovbojové. Třetí měl na sobě městský oblek. Byl starší než zbylí dva a byl celkem při těle.

„Prozradíte nám laskavě, proč se plížíte nocí jako hladový kojot?“ zeptal se.

Můj vlastní hlas mi zněl naprosto cize. Můj mozek se stále nevzpamatoval z úderu.

„Nejprve nám řekněte, kdo jste!“

Ke svému údivu jsem se musel zapřemýšlet, než jsem na to přišel.

„William Wesley Waco, texaský marshal,“ odpověděl jsem nakonec.

„Odznak marshala skutečně má,“ poznamenal jeden z

kovbojů. „Ale ten mohl někde ukrást.“

Něco podobného mi nedávno už kdosi říkal, ale nemohl jsem si vybavit, kdo to byl.

„Mám u sebe dokumenty, takže se mohu prokázat,“ řekl jsem.

„Žádné dokumenty jsme nenašli.“

„Cože? Aha, musíte se podívat do sedlových brašen mého koně.“

„A kde máte koně?“

Kolečka v mém mozku se znovu dala se skřípěním do pohybu.

„Nechal jsem ho stát v kaňonu.“

Silný muž v městském obleku se otočil na kovboje po své levici.

„Podívej se, jestli ho najdeš, Bobe.“

Kovboj přikývl. Zdálo se, že není přítelem dlouhých řečí. Otočil se na patě a šel. Po pár krocích splynul s temnotou.

„Co vás vede to tohoto kraje, marshale?“ zeptal se muž městsky oděný, zjevně šéf.

Jeho hlas zněl skoro přátelsky, ale bylo v něm něco, co se mi nelíbilo. Měl jsem dojem, že tento drobný tlouštík je ve skutečnosti mnohem drsnější chlap, než jakým se stavěl.

Jeho otázka byla prostá, ale mě nenapadla odpověď. Bolela mě hlava.

Pokusil jsem se posadit. Nelíbilo se mi, že mě ti chlapi nechávají ležet v prachu jako žízalu. Se zájmem přihlíželi mému snažení. Ani je nenapadlo, aby mi pomohli.

Konečně jsem seděl. Teď už nevypadali tak obrovští, ale stále jsem se cítil s rukama spoutanýma za zády velice bezmocně.

Zašilhal jsem ke svému opasku.

Samozřejmě mi sebrali revolver i dýku.

„Zloději dobytka,“ řekl jsem.

„Zloději dobytka?“ zopakoval tlustoch. „Od kdy se slavní texaští marshalové starají o pár kradených krav?“

Na to jsem se musel ptát také. Ale když jsem seděl, v mé hlavě se vše zase srovnalo a pomalu jsem si vzpomínal.

„Pár ukradených krav je mi naprosto lhostejných a mému šefovi, soudci Buchananovi v Amarillu teprve. Ale poslední dobou se s krádežemi dobytka roztrhl pytel. Před pár hodinami kdosi odehnal tisícihlavé stádo.“

„Tisíc kusů?“ zeptal se kovboj. „To není špatné! To už se jim vyplatilo.“

„Zahynulo přitom pět kovbojů a jeden byl těžce zraněn,“ řekl jsem.

Muži na sebe pohlédli. Poprvé jsem měl pocit, že jsem jim řekl něco, co zatím nevěděli.

„Je neobvyklé, aby zloději dobytka postupovali takto,“ řekl tloušťík.

„A velice hloupé,“ dodal kovboj. „Žádný rančer nemá rád, když mu někdo z pastviny krade dobytek. Ale aby mu někdo zabíjel lidi, to se mu už vůbec nelíbí. Za to ti chlapi zaplatí. Nechtěl bych být na jejich místě.“

„Jste na stopě těch banditů, marshale?“ zeptal se tlustý.

„Ano, sledoval jsem člověka, který na nás střílel ze zálohy. Měl za úkol nás zastavit.“

„Dostal někoho z vás?“ zeptal se kovboj.

„Ne vážně. Jen škrábanec.“

„Takže jste nebyl sám?“ zajímal se tloušťík.

„Jistěže ne. Ale nezdá se vám, že je načase představit se?“

„Já mám počestné jméno, za které se nemusím stydět, prohlásil tlustý muž s úsměvem. „Ani před zástupcem zákona. Jste-li tedy skutečně marshal, jmenuji se Clark Foster. Obchodník s dobytkem.“

V hlavě mi ještě bzučelo. Ale k němu se vmísil i jiný tón.

Jako poplašný zvonek.

Obchodník s dobyt看em!

Bandité potřebují odběratele pro svou kořist. Je to náhoda, že se právě teď na scéně vynořil obchodník s dobyt看em?

Foster jako by uhádl moje myšlenky.

„Jsem na cestě k panu Kingovi, majiteli stejnojmenného ranče,“ řekl. „Nakupuji u něj už mnoho let. On ví, že mu nikdo nenabídne lepší cenu.“

„Ten muž, za kterým jsem přijel, musel projet tudy.“

„Nemusel,“ odvětil kovboj. „Tady je tisíc takových soutěsek.“

„My jsme tedy žádného cizince neviděli,“ dodal Foster. „Jsme tady už od západu slunce.“

„Nechcete mi konečně sundat ty náramky?“ ozval jsem se.

Zase se na sebe podívali.

Kovboj jak se zdálo, nesouhlasil, ale Foster přikývl.

„On skutečně nevypadá jako tulák nebo dokonce bandita. Sundej mu ty náramky, Bille! A vrať mu jeho kolt.“

Kovboj sáhl do kapsy. Pak se ke mně sklonil a odemkl pouta. Pomohl mi vstát.

Moje nohy byly jako z vosku. Cítil jsem, že se kymácím. Současně se svět začal točit. Tedy když říkám svět, myslím tím Fostera, kovboje a oheň, víc jsem neviděl.

Bill mě popadl oběma rukama a držel mě na místě.

Teprve když se okolí uklidnilo a přestalo se kolem mě točit, mě zkusil pustit.

Čekal, jestli se nesložím na zem. Pak cosi vytáhl od svého opasku a zastrčil mi to do pouzdra.

Byla to moje pětáctýřicítko a já jsem si pomyslel, jestli je ještě nabitá. Musel jsem se přemáhat, abych si to okamžitě neověřil. Ale nechtěl jsem těm mužům dát

najevo, že jim zatím nedůvěřuji.

Konečně mě opustila nevolnost, že jsem mohl otočit hlavou, aniž by mi bylo okamžitě zle. Rozhlédl jsem se.

Na opačné straně ohniště, pod stromy, stáli tři koně. Byli osedlaní. U ohně neležely žádné příkrývky. Na kraji ohniště stála konvice na kávu.

„Před pár lety by vás tady takový oheň stál skalpy,“ řekl jsem.

„Tady už nejsou žádní indiáni, tedy žádní divocí.“ Foster se ze široka zasmál. „A ze zlodějů dobytka strach nemáme, dokud s sebou nemáme žádný dobytek. Nemají mi co ukrást.“

„Jestli chcete nakoupit dobytek, máte u sebe hodně peněz.“

„Kdepak, moje peníze jsou v bance v Amarillu a tu doufám nikdo nepřepadne.“

„Vy jste ještě nespali?“ zeptal jsem se.

„Bouřka nám v tom zabránila. A pak bylo tak chladno, že jsme se museli zahřát u ohně.“

Podíval jsem se na konvici s kávou.

„Poslyšte, mohl bych dostat šálek?“

„Samozřejmě.“

Foster kývl na Billa.

Kovboj se sklonil a opatrně sundal konvici z ohně. Zdálo se, že cítí žár i přes koženou rukavici. Pak zvedl plechový hrnek ležící vedle ohně.

„Doufám, že vám nevadí, že jsem z toho hrnku už pil?“

„Vy jistě nemáte žádné nakažlivé nemoci,“ zabručel jsem.

„Pokud vím, tak ne.“

Naplnil hrnek a podal mi ho.

Nápoj byl pro můj vkus příliš sladký, ale byl velice horký a rozehřál moje prokřehlé údy.

Foster čekal, až trochu přijdu k sobě.

„Byl jste u toho přepadu, marshale?“ zeptal se.

„Ne, slyšel jsem jen střelbu z dálky. Když jsem dorazil, bylo po všem. Pět kovbojů bylo mrtvých, tedy polovina chlapů, kteří měli za úkol shromáždit stádo na to místě. S prací byli hotovi a zítra ráno chtěli začít se značkováním mladých kusů.“

„V tom případě pak zloději udeřili v pravý okamžik,“ řekl kovboj Bill. „Kdyby zvířata nesla značku svého majitele, byla by pro bandity úplně bezcenná.“

„Je mezi mrtvými i Ken Wallace?“ zeptal se Foster.

„Vy znáte předáka ranče Comanche Wells?“ odpověděl jsem otázkou.

„Jistěže. Znáám asi každého, kdo má v tomto kraji co dělat s chovem dobytka. Obchodoval jsem už i s Wallacem. Je to tvrdý, ale velice solidní obchodní partner. Dostali ho?“

„Ne. Byl jen lehce zraněn, když na nás ten muž, kterého pronásleduji, vystřelil ze zálohy.“

„V tom případě bych nechtěl být na místě toho chlapa!“ řekl Bill. „Wallace není člověk, který nastaví druhou tvář, když ho někdo uhodí.“

„Vy tedy nejste sám v honbě za zloději, marshale?“ ujistil se Foster.

„Ne, je se mnou ještě kolega.“

„Dva marshalové, k tomu Wallace se třemi kovboji, to je dohromady šest mužů. Kolik lidí mají bandité?“

„Netuším,“ odpověděl jsem.

Nepovažoval jsem za nutné říkat mu, že jeho výpočet je chybný.

„Šest chlapů nestačí, aby přemohli bandu divokých zločinců,“ mínil kovboj.

„Předpokládám, že Wallace už poslal pro posily,“ uvažoval obchodník. „Za úsvitu by tu mohli být. No dobře, můj problém to není. Ale ti lupiči budou mít brzy na krku

velké těžkosti. Jak znám Wallace, pochyťá je a pověsí.“

„No, rozhodně ty, kteří zůstanou po boji naživu,“ souhlasil kovboj. Podíval se na mě. „Poznal jste toho chlapa, který ze zálohy střílel na Wallace?“

„Já jsem neříkal, že střílel na Wallace, ale jen že ho trefil. Myslím, že mu bylo jedno, koho z nás smete ze sedla.“

„Jak tedy ten člověk vypadal?“ zeptal se Foster. „Je možné, že nám přeběhl přes cestu.“

„Neviděl jsem z něj víc než stopy jeho koně.“

„A teď když jste ztratil stopu, chcete pronásledování vzdát, mám pravdu? Tady v té změti skal a roklí ho nenajdete.“

„Asi máte pravdu, ale snad tady najdu stádo. Předpokládám, že bandité využijí některý z mnoha úkrytů, aby tu označovali dobytek.“

Foster přikývl.

„Budu se muset mít na stráži, až budu kupovat dobytek. Koneckonců nechci být pověšen společně se zloději jako jejich komplic.“

Bill se zasmál.

„Při vaší váze by se to lano stejně utrhlo. Nemusíte se ničeho bát!“

„To mizerné pivo!“ zaklel Steve Coburn. „Měl jsem poslechnout svého tátu a nikdy s tím chlastem nezačínat.“

Odhrnul deku a vyhodil nohy z postele.

V ubytovně byla tma jako v hrobě. Malým oknem nepronikalo žádné světlo, protože nebe bylo zatažené. Už při prvním kroku si Steve narazil holeň o postel.

„Co tady k čertu vyvádíš?“ slyšel Steve zamručet svého kumpána Lukea Shannona.

„Podřizuji se zákonu přírody,“ odpověděl Steve. „Všechno, co do sebe horem naliješ, musíš potom vypustit. Nechceš přece, abych to odbyl tady v baráku.“

„Udělej to, kde chceš, ale hlavně mě nech spát!“

Steve opatrně hmatal temnotou. Narazil ještě dvakrát na nějakou hranu, než se konečně dostal ke dveřím.

Otevřel a vyšel ven.

Déšť znatelně ochladil vzduch. Steve se zachvěl zimou, protože měl na sobě jen podvlékačky. Nevrlé pohlédl na louže přede dveřmi a očima hledal suchou cestu, kde by nezapadl do bahna.

Přitom jeho pohled přelétl přes ohradu.

Na chvíli se z oblaků vyloupl měsíc. V jeho matném světle Steve uviděl dvě nebo tři postavy, které se zabývaly bránou ohrady.

„Hej, co to tam děláte?“ vykřikl. Zahrozil pěstí.

Odpovědí mu byl výstřel z pušky.

Kulka udeřila do rámu dveří těsně nad jeho hlavou.

Steve byl jedním skokem uvnitř budovy a přirazil ze sebou dveře.

Venku znovu zaburácel výstřel.

Kulka prolétla prkennou zdí a škrábala Steva na boku.

Steve se vrhl stranou.

Dopadl na postel a srazil se s mužem, který z ní právě vstával.

„Nesahej na mě, zatracený chlape!“ rozkřikl se muž a pokusil se Stevea odstrčit.

„Banditi!“ zařval Steve „Kradou naše koně! Do zbraně!“

„I přesto můžeš dávat trochu pozor a nešlapat po mně. Vypadni, Steve, nebo budu střílet napřed na tebe a až pak na bandity.“

Steve se svalil z postele. Po čtyřech se plazil dál.

Venku se stále střílelo. Zdálo se, že míří na dveře a okna.

Konečně se Steve dostal ke své posteli. Zdvihl se na kolena a nahmatl pouzdro, v němž na sloupku postele visela winchestrovka. Jednou rukou rozrazil okno a druhou vytáhl winchestrovku.

Pak opřel pušku o rám okna.

Nezamířil ale na postavu u ohrady. Oslnilo ho jasné světlo.

Hned naproti ubytovně byla stáj pro koně, samozřejmě jako všechny budovy ranče postavená ze dřeva. Stáj hořela. Oheň vyrazil ze střechy a z jednoho okna.

„Koně!“ vykřikl mladý Matt Hoover, jehož postel se nacházela vedle Steveovy. „Musím je přece pustit ven!“

Steve ho zadržel za paži.

„Zůstaň tady, pitomče! Chceš se nechat odstřelit? Neuběhneš ani tři kroky.“

Steveův pohled zabloudil k ohradě. V plotu zela široká mezera. Touto mezerou se stádo dralo na svobodu. Dva jezdci plašili koně křikem a střelbou z revolverů.

Steve namířil na jednoho z jezdců a vystřelil.

Muž se svezl bokem ze sedla. Ale nedopadl na zem, zůstal viset koni na boku jako indián, jednu nohu ve třmeni a druhou na hřbetě koně. Tělo zvířete ho chránilo před kulkami.

Steveovi se přičilo střílet na koně, ale nechtěl nechat banditu uprchnout.

Znovu vystřelil.

Koni se podlomily přední nohy a padl na zem. Jezdec sletěl obloukem ze sedla.

O chvíli později se však dostal na nohy. Druhý jezdec se k němu rozjel, sklonil se a napřáhl ruku. Muž ji zachytil a vyšvihl se za svého kumpána na koně.

Steve zklamáním zaskřípal zuby. Znovu vystřelil, ale neviděl, jestli zasáhl. Kůň se dvěma jezdci zmizel ve tmě. Světlo hořící stáje tak daleko nesahalo.

Střelba ustala.

Steve hleděl z okna. Neviděl už žádného banditu.

Ze dveří ubytovny vyběhl mladý Matt. Steve si ani nevšiml, že mladík už není vedle něj.

„Dávej pozor, chlapče!“ vykřikl Steve.

Matt na něj nedbal. Běžel k hořící stáji.

Nyní začaly hořet i stěny stáje. Jen pevná brána v přední stěně odolávala plamenům.

Matt se pokusil otevřít vrata. Nepodařilo se mu to. S bezmocnou zuřivostí lomcoval vraty. Pak pochopil, že je někdo zajistil zevnitř.

Přiskočil k oknu vedle brány. Holýma rukama rozbil sklo. Pak teprve uviděl plameny, které uvnitř zuřily. Nový přívod vzduchu z rozbitého okna je ještě více rozdmýchal.

Matt viděl jen oheň a kouř a mezi tím siluety koní. Někteří se utrhlí a pobíhali úzkým prostorem při marném hledání úniku. Jejich hřívy a ohony hořely.

Matt se pokusil prolézt oknem, aby otevřel zevnitř. Žár byl nesnesitelný a kouř valící se z okna plnil jeho plíce.

Silné ruce ho popadly zezadu a strhly ho k zemi.

Tu z okna vyšlehl jasný plamen, těsně nad Mattovou hlavou.

„Tady už není pomoci, chlapče,“ slyšel Steveův hlas. „Musíme sami zmizet, než se ta bouda zřítí.“

Matt se nechal bez odporu odvléct. Nedbal na hořící šindele, které se na něj sypaly ze střechy, nýbrž jen jako v transu zíral na plameny, které zachvátily celou stáji.

„Kdo mohl udělat něco takového?“ řekl. „A proč?“

„To já také nevím,“ odvětil Steve. „Jisté je jenom to, že nepřišli krást koně. V tom případě by nepodpálili stáj i s nimi.“

Po dvou hrncích horké sladké tekutiny, které Foster říkal káva, jsem se zase cítil alespoň napůl jako člověk. Sice mi to nechutnalo, ale zahřál jsem se. Měl jsem na čele bolestivou a stále se zvětšující bouli, ale už jsem se necítil tak slabý.

Bylo docela příjemné sedět u hřejivého ohně a bavit se s obchodníkem a kovbojem. Tedy rozhodně příjemnější než projíždět bouřkou a nechat na sebe střilet ze zálohy.

Vzdálený dusot kopyt mě ale přivolał zpět do reality.

Tasil jsem kolt.

Foster se zasmál.

„Síla zvyku, co? Stále ve službě, stále nedůvěřivý. Ale nemějte starosti, to je jen Bob Slater. Zřejmě našel vašeho koně.“

Byl to skutečně Bob, Billův starší bratr.“

„On je opravdu texaský marshal,“ oznámil, když sesedal z mého koně. „Našel jsem v jeho sedlových brašnách dokumenty, které...“

„Ale ovšem,“ přerušil ho Foster. „Už jsme mezitím dospěli ke stejnému závěru.“

Vstal jsem.

„Děkuji vám za pohostinnost, pánové,“ řekl jsem a pokoušel jsem se nemyslet na bouli na čele. „A za to, že jste mi přivedli koně. Teď už je na čase jet dál.“

„A kampak?“ zeptal se Foster. „Teď v noci, v krajině, kterou zřejmě dobře neznáte, nenajdete ani toho jezdce, ani zloděje dobytka. Zůstaňte tady, než se rozední. Pak budete mít větší šanci.“

Byl to rozumný návrh a pár hodin spánku by mi prospělo. Ale necítil jsem se ve společnosti obchodníka a jeho dvou společníků dobře. Neměl jsem nikdy rád lidi, kteří mě uhodili a spoutali mými vlastními pouty. Sice jsem si za to mohl sám, když jsem se se zbraní v ruce plížil k jejich ohni, ale to neměnilo nic na tom, že jsem chtěl

pryč.

„Snad mi nezazlíváte, že jsem vás praštil?“ zeptal se Bob a odstoupil od mého koně.

„Kdepak,“ zalhal jsem.

„Přeji vám mnoho úspěchu, marshale,“ prohlásil Foster. „Čím dřív ty zločince dostanete, tím líp. Ti darebáci mi zkazí obchody. Z čeho bych žil, kdyby okolní rančeři neměli co nabídnout?“

„Tak se obraťte na zloděje dobytka,“ odvětil jsem. „Ti jistě prodávají lacino.“

Foster se zasmál.

„Zvážím váš návrh, marshale. A dávejte na sebe větší pozor! Ten příští možná udeří větší silou než Bob.“

To bylo varování, které jsem si skutečně chtěl vzít k srdci.

Alec Bird seděl znaven v předklonu na koni. Ani necítil, že ho Ben Goodwin z boku podpírá. Vypálené stáje a rozbité ohrady si nevšiml.

Sotva otevřel oči, když se ho chopily silné ruce a stáhly ho z koně.

„Odneste ho dovnitř!“ řekl Ben. „Někdo pak musí jet do města a přivézt doktora. Alec by do města už nedorazil.“

„Co se stalo?“ zeptal se Steve. Ohlédl se za dvěma kovboji, kteří odnášeli Aleca.

„Byli jsme přepadeni zloději dobytka,“ odpověděl Ben. „Jeff Cobb, Pete Collins, Mike, Tom a Ike jsou mrtví, předák je zraněn.“

Zíral na kouřící trosky budovy, která bývala stájí.

„Také nás přepadli,“ oznámil mu Steve. „Ale neptej se mě kdo a proč! Já to prostě nechápu. Koně z ohrady byli odehnáni, ti ve stáji uhořeli. Kromě těch dvou, na něchž

jste přijeli, nemáme ani jednoho koně.“

„Já se ale nezabývám podezřením, že tato dvě přepadení spolu souvisí.“

„Myslíš, že to byli ti stejní chlapi? Že někdo krade koně a krávy bych pochopil. Když jsem byl mladý, tak jsem taky někdy... Ale proč zapálí stáj i s koňmi? Co z toho mají?“

„Wallace mě poslal, abych přivedl posily. To teď nebude možné. A zrovna jako by to byl úmysl banditů. Věděli, že je poženeme kamkoliv, jen abychom pomstili smrt svých kamarádů. Tomu zabránili. Teď jsou Wallace a Dave sami. Ti dva marshalové jim spíš stojí v cestě, než aby sami něco udělali.“

„Jací marshalové?“ zeptal se Steve.

„To ti povím později. Seženi si sedlo, vezmi tady toho koně a jed' pro doktora. Kůň je sice unavený, ale jednu cestu ještě vydrží.“

Steve přikývl.

„Potřebuji se tak jako tak nechat ošetřit. Mám nějaký škrábanec od kulky. Když budu ve městě, pokusím se přivést pár koní. Snad se najdou i nějací lidé, kteří nám pomůžou s pronásledováním banditů.“

„Než se vrátíš, budou ti bastardi dávno za horami. Musíme to dokázat bez cizí pomoci. Jedu nazpět za Wallacem. Bude dost zklamán, že se vracím sám, ale moje odhodlání pronásledovat ty bandity je ještě větší než předtím. Dostaneme je, i kdybychom museli jen na kraj světa!“

Joe Madison a jeho průvodci postupovali vpřed jen pomalu. Zdržoval je Dave Jensen, který se zatvrzele bránil nasednout na koně za Franka Morgana. Ale i přes své dlouhé nohy nedokázal s jezdcem držet krok.

Ted' toho měl plné zuby. Zastavil se.

„Stůjte!“ vykřikl.

Tři jezdci se k němu otočili.

Dave držel v ruce kolt. Ve tmě nebylo možné rozeznat, jestli míří na Morgana nebo na Madisona, který jel vedle něj.

„Dejte mi svého koně, Morgane!“ poručil Dave.

Morgan zavrtěl hlavou.

„To mě ani nenapadne!“

„Dostanu vašeho koně tak jako tak. Buďto dobrovolně sesednete, nebo vás z něj sestřelím.“

Hlaveň jeho koltu se pohnula. Nyní bylo jednoznačně poznat, že míří na Morgana.

Wallace položil dlaň na pažbu revolveru.

Morgan pohlédl s prosbou o pomoc na Joea.

„Raději udělejte, co říká,“ doporučil mu Joe.

Morgan slezl z koně. Když natáhl ruku po pušce u sedla, stál Dave za ním a přitiskl mu revolver do zad.

„Nechte tu pušku tam, kde je, Morgane! Jestli narazíme na bandity, budu ji potřebovat.“

„Vezmi mu i kolt, Dave!“ křikl Wallace.

„Nechte mu tu zbraň!“ ozval se Joe Madison. „Jestli narazí na bandity, musí se nějak bránit.“

„Jestli narazí na zloděje dobytka, bude mezi přáteli,“ odsekl Wallace. „Od nich mu žádné nebezpečí nehrozí.“ Povyτάhl kolt z pouzdra. „Varuji vás, marshale! Jestli se pokusíte tomu darebákovi pomoci, nebudeme váhat a taky vás sundáme ze sedla!“

Joe věděl, že by proti dvěma kovbojům měl jen malou šanci. Jejich nenávist vůči vrahům jejich přátel je zaslepovala a vztek je nutil jednat násilně.

Dave vzal Morganovi kolt a zastrčil si ho za opasek.

„Ted' odstupte!“

Morgan poslechl.

Dave se vyšvihl do sedla.

„Zpět na váš ranč je dlouhá cesta,“ řekl. „Já vím dobře, jak kovboj chodí nerad pěšky. Ale proč se vůbec potulujete po našich pozemcích? Radím vám, zmizte, než vás najdou naši chlapi. Pak s vámi nebude žádný marshal, který by jim zabránil v tom, aby vás pověsili.“

Morgan nic neříkal. Stál nehybně na místě a hleděl za třemi jezdci, dokud se mu neztratili z očí.

Nevěděl, že Dave už po pár stech yardech zastavil.

„Možná byla chyba nechávat Morgana samotného,“ řekl Dave. „Měli jsme si ho nechat pod kontrolou. Teď se asi vydá nejkratší cestou ke svým kumpánům a varuje je před námi.“

„Přesně v to doufám!“ řekl Wallace. Ukázal na lesík vlevo od nich. „Ukryjeme se tam mezi stromy a počkáme, až projde kolem nás. Potom ho budeme sledovat. Dovede nás ke svým kumpánům.“

„Nemyslím si, že to je dobrý nápad,“ odporoval Joe. „Za prvé je velice těžké ho sledovat, aniž by si toho všiml, a za druhé já nevěřím tomu, že...“

„Jestli nám nevěříte, můžete si jít svou cestou, marshale,“ skočil mu do řeči Wallace. „Dave a já budeme dost šikovní, abychom se nedali odhalit.“

„Zůstanu s vámi,“ řekl Joe.

Wallace se ušklíbl.

„Asi máte strach, že Morgana pověsíme, jestli se nám dostane do rukou, když ho nebudete chránit. To by bylo snadné. Ale samozřejmě bychom ho pověsili, až by nám prozradil, kde jsou jeho komplicové.“

„Vy jste se příliš zakousli do té představy, že Morgan spolupracuje se zloději dobytka,“ řekl Joe. „Tak dobře, budeme ho sledovat! Ale jestli s tou věcí nemá nic společného, ztrácíme cenný čas.“

„Nestarejte se, marshale. Já vím co dělám!“

Když jsem opustil Fostera a jeho průvodce, nejel jsem údolím příliš daleko. Jakmile jsem ztratil z dohledu záři jejich ohně, sesedl jsem a zavedl jsem koně do skupinky stromů a čekal jsem.

Nevěděl jsem, zda nečekám zbytečně, ale nevadilo mi to, protože můj kůň potřeboval odpočinek a já také. Ani jsem nevěděl, na co čekám. Ale to mě také nerušilo. Najít stopu muže, kterého jsem sledoval, byl stejně beznadějný podnik. Stejně dobře jsem mohl na tomto místě čekat na příchod dne.

Moje obava, že se strhne další bouřka, se nevyplnila. Temná oblaka letěla rychle oblohou. Brzy se hvězdy rozzářily od obzoru k obzoru.

V jasném svitu měsíce jsem rozeznával, že se nacházím v širokém údolí. Ve výhledu mi clonily jen skupinky keřů a řídké keře.

V údolí rostlo málo trávy, málo na to, aby se v něm dalo držet celé stádo. Ale bylo možné, že lupiči tudy poženou stádo cestou k nějakému jinému úkrytu.

Nemusel jsem čekat dlouho. Už po čtvrt hodině jsem spatřil jezdce.

Přijížděl přesně ze směru, kde se nacházel Fosterův tábor a zdálo se, že má velmi naspěch.

Foster tedy vyslal posla nedlouho po mém odjezdu. Ale ke komu?

Ten muž nejel na jih, tedy směrem, kde ležel Kingův ranč, s jehož majitelem se obchodník údajně chtěl zítra sejít. Muž jel na jihovýchod, hlouběji do Rattlesnake Hills.

Přibližně tím směrem, kde zloději dobytka podle mého předpokladu mohli ukrývat stádo.

Mohla to být náhoda. Ale pomyslel jsem si, že se vyplatí

toho člověka sledovat.

Projel kolem mě ve velké vzdálenosti a neohlédl se po skupině stromů, v jejichž stínu jsem vyčkával. Nedokázal jsem poznat, který z Fosterových kovbojů to byl, vzdálenost byla příliš velká. Ale doufal jsem, že to bude Bob, ten který mě skolil.

Boule na čele mě silně bolela.

„Už by tady musel dávno být.“

Dave zíral do noci. Ale viděl jen říčku vzniklou po vydatném dešti a pruh rozdupané země na jejím břehu. Po Morganovi ani vidu.

„Myslím, že už nepřijde,“ řekl Dave zklamaně. „Ztratili jsme jen čas.“

„V žádném případě,“ prohlásil předák. „Já jsem nepočítal s tím, že půjde za stádem pěšky. To nemá zapotřebí. On ví, kam ho jeho komplici ženou. Takže se vydá nejkratší cestou. Musíme jen sledovat jeho stopu.“

„V tom případě ztratíme ještě víc času,“ namítl Madison.

„Když si to myslíte, nemusíte s námi jezdit, marshale. Já vím, co musím udělat.“

Wallace nasedl na koně. Dave následoval jeho příkladu. Po krátkém zaváhání se k nim Joe připojil. Brzy stáli na místě, kde nechali Morgana. Otisky jeho bot byly v rozmoklé zemi jasně čitelné.

„Přešel přes vodu,“ řekl Dave. „Jsem zvědavý, kam se pustí na druhém břehu.“

„To se hned dozvíme,“ řekl Wallace. Pobídl koně do vody.

Na protějším břehu nehluboké říčky Morgan zastavil, aby si vylil vodu z bot. Pak kráčel dál.

Jeho stopa vedla jako podle pravítka k jihu, kam ji až ve svitu měsíce viděli.

„On se skutečně vrací na ranč,“ řekl Dave zklamaně „Obávám se, že marshal má pravdu.“

„Chceš to tak rychle vzdát?“ zavrčel Wallace. „Přesně s tím počítá. On tuší, že ho budeme chtít sledovat a chce nás zmást. Vsadím se, že brzy změni směr.“

„Doufám, že budete mít konečně pravdu,“ poznamenal Joe. „Jinak ztratíme ještě víc času.“

„Já se nemýlím, na to se spolehněte. Jedeme dál!“

Nechal jsem tomu muži dostatečný náskok. Pokud stál na nebi úplněk, nemohl jsem jeho stopu ztratit. Musel jsem se pouze mít na pozoru, abych se moc nepřiblížil. Kdybych ho viděl, mohl by uvidět i on mě.

Jeho stopa vedla přímo na jihovýchod ke kamenitým svahům, které z té strany uzavíraly údolí. Mizela mezi nimi. Zdálo se, že se tady dobře vyzná, protože nehledal rokli, která by ho vedla dál mezi vysokými skalisky, ale neomylně k ní mířil.

Opatrně jsem vjel do soutěsky.

Již asi po padesáti yardech se ostře lomila vpravo a ústila po dalších stech yardech do okrouhlého údolí.

Skalní stěny na opačné straně mohly být vzdáleny asi míli. Kamenitá půda byla nerovná, zbrázděná mnoha hlubokými rýhami vymletých kdysi dávno vodou. V prohlubních rostla místy tráva.

Asi uprostřed údolí hořel oheň. Plameny jsem neviděl, ale sloupec kouře stoupající k hvězdnému nebi ano.

Muselo to být více ohňů hořících v jistých rozestupech. Takže zloději dobytka se již připravovali na značkování stáda.

Dobytek tu ještě nebyl, protože jsem neslyšel ryk ze strachu z rozpálených cejchovacích želez.

„Za to může to svinské počasí,“ prohlásil posměšný hlas za mými zády. „Navlhlo nám dřevo. Ten kouř je vidět na míle. Je to směla, marshale, že jste ho taky viděl. Bude to totiž to poslední, na co se v životě můžete podívat.“

Setrval jsem nehybně v sedle.

Hlas toho muže mi byl neznámý, věděl jsem jen, že stojí za mnou několik málo kroků u výjezdu ze soutěsky.

Neotočil jsem se, abych zjistil, jestli na mě míří koltem nebo puškou. Kdybych se hnul, střílel by a nebyl by rozdíl v tom, jestli ta kulka, která by se mi zavrtala do páteře, vylétla z dlouhé nebo krátké hlavně.

„Už jsi někdy zastřelil muže zákona, Bobe?“ slyšel jsem zase ten nepříjemný hlas.

Za keřem vysokým sotva po kolena, asi deset yardů přede mnou, se ze země zdvihla nějaká postava. Byl to Bob Slater. Držel pušku, která mířila na mou hrud’.

„Nikdy jsem nezastřelil člověka,“ řekl. „Tedy ne po válce.“

„Zastřelit šerifa nebo marshala je to samé jako odprásknout nějakého majitele obchodu nebo bankovního úředníka. Tedy pokud to uděláš zezadu. Je to dětská hra, chybí vzrušení z nebezpečí.“

„Toto vzrušení vám klidně můžu zprostředkovat,“ řekl jsem. „Stačí, když skloníte zbraň a dovolíte mi otočit se.“

„To by vaši situaci taky nezlepšilo, marshale,“ zasmál se ten muž. „Mě budete mít před sebou, ale Boba za sebou.“

„Bob nikoho nestřelil do zad,“ odvětil jsem. „Je to zloděj dobytka, ale ne sprostý vrah.“

„Zatím ne, ale brzy bude. Byl tak hloupý, že vás sem dovedl. Ujišťoval nás při všech svatých, že ho nikdo nesleduje. Jen dobře, že mu náš šéf nevěřil. Teď mám před puškou opravdového marshala. Musíme vás zastřelit,

to snad chápete. Nenecháváme naživu žádné svědky a už vůbec ne marshaly.“

„K čemu to nesmyslné vraždění?“ ozval se Bob. „Slíbili jste, že se to obejde bez mrtvých. Jinak by Foster nikdy nespolupracoval. A já s bratrem už vůbec ne.“

„Co jste to za ubohé posery? Chcete vydělat rychle balík peněz, ale nechcete riskovat ani si ušpinit ruce. Když chceme udržet riziko co nejmenší, musíme prostě střílet svědky. Špinavou práci za vás děláme my. Vy nemusíte dělat nic jiného než že zaplatíte, když vám dodáme dobytek.“

„O vraždách nebyla řeč! Za krádeže dobytka hrozí pár let, ale za vraždu jediné šibenice.“

„Přesně tak!“ zavrčel ten druhý. „A protože nechceme viset, musíme odstřelit každého, kdo by nás mohl přivést na šibenici.“

Slyšel jsem za sebou kroky. Pak ten muž vešel do mého zorného úhlu.

Je velice zlý pocit vědět, že máte za zády někoho s nataženým kohoutkem. Ale teprve když jsem ho uviděl, uvědomil jsem si, jak jsem blízko smrti.

Byl to hubený muž, bylo mu snad pětadvacet. Jeho vlasy po ramena byly nápadně světlé. Na bocích měl dva revolvery a v rukou svíral pušku.

Nikdy jsem ho neviděl, ale okamžitě jsem věděl, o koho jde. V určitých kruzích byl velice slavný. Byl to pistolník, nájemný zabiják. Příležitostně si vydělával také jako lovec lidí a doslechl jsem se, že byl kdesi v Nevadě také zástupcem šerifa.

Kolik lidí zastřelil, to nikdo nevěděl, možná ani on sám. Tu a tam byl obžalován z vraždy, ale žádnému soudu se nepodařilo prokázat, že nestřílel v sebeobraně.

Také moji zamýšlenou vraždu považoval za jistý způsob nutné obrany a ze svého úhlu pohledu se cítil plně v

právu.

„Whitie Clover!“ řekl jsem. „Takže jste definitivně přestoupil na opačnou stranu zákona?“

„Já jsem se vždycky pohyboval na obou stranách zákona,“ ušklíbl se Whitie. „Podle toho, co bylo momentálně výhodnější. Někdy za odměnu lovím zloděje dobytka, jindy dobytek sám kradu. Zastřelil jsem už mnoho zlodějů dobytka, kteří se bránili zatčení, ale také jsem zastřelil pár mužů, kteří chtěli zatknout mě. Všechno to ale byli pomocníci šerifa, takoví, co si hvězdu připnou na pár hodin. Vy jste první marshal, kterého zastřelím.“

„Než ho zastřelíš, tak s ním asi bude chtít mluvit šéf.“

Whitie se krátce zamyslel. Pak přikývl.

„Dobře, takže tu zábavu o něco odložíme. Sesednout, marshale! Pěkně pomalu, na této straně koně, abych vás dobře viděl. Nezkoušejte se dotknout zbraně! Jinak se šéf bude muset obejít bez rozhovoru s vámi.“

Poslechl jsem a sesedl. Whitie mě přitom sledoval, opatrně a připraven k útoku jako šelma na lovu. Zdálo se mi, že doufá, že budu klást odpor.

Potkal jsem již mnoho zločinců, kteří neměli zábrany zastřelit člověka, pokud si od toho slibovali užitek. Ale tento Whitie Glover zabíjel, protože ho to bavilo.

Ten chlap byl šílenec. Snad věděl od začátku, že mě musí dovést k šéfovi živého a chtěl si se mnou hrát na kočku a na myš. „Vezmi mu revolver, Bobe!“ poručil.

Kovboj ke mně přistoupil z boku a vytáhl mi remington z pouzdra. Pak rychle ustoupil. Zřejmě čekal, že Whitie každým okamžikem začne střílet.

„Běžte první, marshale!“ nařídil. „Bobe, pojd' s koněm za mnou.“

„Chováš se, jako bys tady byl šéfem ty,“ odsekl Bob.

„Jsem jeho tělesný strážce,“ řekl Whitie. „Jeho pravá ruka. Ruka s revolverem, abych tak řekl. Vlastně jsem

ještě důležitější než on. Protože na mně záleží, jak dlouho bude naživu.“

„Ten chlap má víc štěstí než rozumu!“ rozčiloval se Dave. „Zřejmě se mu podařilo chytit jednoho z našich koní, kteří se rozprchli při přepadení.“

Joe Madison dospěl pro prostudování stop ke stejnému závěru. Frank Morgan už nešel pěšky. Otisky jeho bot v bahně končily. Přesně v místě, kde se setkávaly se stopou kopyt.

Wallace se spokojeně zasmál.

„Jak jsem říkal: změnil směr. Odsud jede na jihovýchod. Do Rattlesnake Hills. Já jsem to věděl od začátku, že jeho banda žene stádo právě tam.“

„Když jste to věděl, proč jsme tam nejeli rovnou?“ zeptal se Joe.

„Věděl jsem to, ale neměl jsem žádný důkaz. Nic, čím bych vás přesvědčil. Teď to vidíte sám, Morgan se nevrací na ranč, ale na jihovýchod.“

„Ty končiny také patří ke Kingovu ranči.“

„Jistě. A právě proto se ty kopce tak výborně hodí pro jeho záměry. Zbývá jen označkovat dobytek vlastní značkou a my už proti němu nic nemůžeme podniknout. Tedy on si to myslí. Ale já mu udělám pořádnou čáru přes rozpočet!“

„Tam přichází stádo!“ řekl Bob Slater. Ukázal dopředu.

Zvířata ještě nebyla vidět, ale slyšet ano. Zřejmě je hnali nějakou širokou brázdou táhnoucí se údolím. Hnali je od severozápadu.

K mému překvapení se u ohňů nacházel jen jeden muž. Nebyl vysoký, měl široká ramena a mnoho dní se neholil.

Když jsme se k němu dostali, vytahoval právě železo z ohně a díval se, jestli už je dost rozžhavené. Pak ho zase odložil do uhlíků a otočil se na nás.

Jeho pohled se jen letmo dotkl odznaku na mé vestě a pak se mi upřel do obličeje. Pozoroval mě tak důkladně, jako by si srovnával tvář bandity s jejím vyobrazením na letáku.

„Bob nás varoval, že se po okolí potuluje texaský marshal,“ řekl. „Ale nečekal jsem, že se tu zjevíte tak rychle. A k tomu docela sám.“

„Chtěl se tu trochu porozhlédnout, než by přivedl posily,“ řekl Whitie.

Muž u ohně mávl rukou na znamení, abych přišel blíž.

Stál jsem na místě. Whitie mě dloubl hlavní do žeber a postrčil mě dopředu.

Znovu si ten širokoplecí muž prohlížel můj obličej. Zdálo se, že se mu nelíbí, co vidí.

„Já vás znám,“ řekl nakonec. „William Wesley Waco, pokud se nemýlím? Vy jste zavinil smrt mého bratra.“

„Také zloděje dobytka?“ zeptal jsem se.

„Ne. V životě se nedopustil zločinu. Neškodný mladý chlap, který si užíval života. Muži ho uznávali a ženy ho chtěly mít. Ale pak měl smůlu, že potkal vás.“

Stále jsem nevěděl, o kom mluví.

„Vy už se na něj nepamatujete, marshale? Tak málo pro vás znamená život člověka, že jste na něj zapomněl už po půl roce?“

Přehraboval jsem se ve vzpomínkách.

„Před půl rokem?“ V té době jsem nikoho nezastřelil.

„Já jsem neřekl, že jste ho zabil vlastní rukou. Vy jste ho jen zavřel, protože se s přáteli trochu bavil a rozbili přitom saloon. On by škodu zaplatil jako vždy. Ale vy jste ho

zavřel.“

„To je v těchto případech obvyklé,“ řekl jsem. „Kdo se opije a dělá problémy, jde do cely, dokud se z toho nevyspí. Když vystřízliví a zaplatí škodu, může jít.“

„Můj bratr ale neodešel. Nějaký ožralec, který s ním byl v cele, vytáhl z boty nůž a zabodl mu ho do srdce.“

„Z toho mě nemůžete obviňovat, Portere. Tehdy jsem jen pomohl městskému marshalovi v Hamiltonu uklidnit rvačku v saloonu a provinilce odvést do vězení. Strany toho konfliktu byly odděleny prázdnou prostřední celou. Nikdo nemohl tušit, že se váš bratr začne hádat s někým z vlastních kumpánů. Já jsem byl tou dobou již mimo město. Váš bratr byl v moci marshala Logana. Logan zodpovídal za prohledání vězňů kvůli zbraním.“

„O marshalovi Loganovi už nemusíte mluvit,“ řekl Porter s neznatelným úsměškem. „Ten už dávno nedlí na tomto světě. O tři týdny později byl zastřelen někým neznámým. Od té doby doufám, že mi jednoho dne přeběhnete přes cestu i vy.“

„A co se stalo s tím opilcem, který ho probodl?“ zeptal se Bob.

„Upil se k smrti. Močůvky. Někdo do něj to svinstvo stále lil. Dokud mu neprasklo břicho.“

„Kravských chcáněk tady budeme mít dost,“ zasmál se Whitie. „Vidět marshala umřít tímto způsobem je snad ještě lepší než mu prohnat kulku jeho hvězdou.“

„Jak Waco zemře, o tom můžeme přemýšlet později. Teď musíme mluvit o věcech, které jsou v tuto chvíli důležitější. Kde jsou vaši lidé, marshale?“

„Já nevím,“ řekl jsem.

Byla to pravda, ale Porter mi nevěřil.

Shýbl se a vytáhl z ohně žhavé železo.

„Jsem si jistý, že si okamžitě vzpomenete,“ řekl. „A pokud ne, bude vaše mrtvola vypadat opravdu příšerně.“

Budete velice umírat pomalu.“

Zastavil se krok přede mnou. Pak zdvihl železnou tyč s rudým koncem.

Cítil jsem žár sálající z železa. Byl stále nesnesitelnější, jak se blížil mé tváři.

„Na které straně chcete mít náš cejch, Waco?“ zeptal se Porter.

„Dobytek dostává značku majitele na zadek,“ zasmál se Whitie. „Měli bychom u marshala začít taky tam a teprve potom se dostat k obličejí. Myslím, že začne mluvit dřív, než se mu dostaneme na záda.“

„Na nejzábavnější část si budeme muset počkat,“ řekl Porter. „Napřed práce, potom zábava. Teď musíme zjistit něco důležitého. Musí začít mluvit.“

Rudě žhnoucí konec železa se pomalu blížil k mému obličejí. Byl již tak blízko, že jsem musel zašilhat, abych ho rozeznal.

Bylo to velké „K“, značka Kingova ranče.

Takže Wallaceovo podezření bylo oprávněné!

„Kolik lidí máte, marshale?“

Železo bylo dlaň od mé tváře a přesto se mi zdálo, že se již dotýká kůže. Nemohl jsem snést žár.

„Je nás pět,“ řekl jsem. „Můj kolega Madison, Kirk Wallace, kovboj Dave Jensen a Frank Morgan, předák Kingova ranče.“

„Ale Whitie mi povídal něco jiného!“

„Ano, bylo jich sedm,“ řekl Whitie. „Spočítal jsem je, než jsem vystřelil na Wallace.“

„To souhlasí. V tu chvíli nás bylo ještě sedm,“ potvrdil jsem. „Ale jeden kovboj byl těžce zraněn a druhý ho musel dopravit na ranč. Mezitím se od ostatních jistě oddělili.“

„Co dělal Morgan u vás?“ ptal se Porter dál.

„Údajně pronásledoval zloděje koní.“

„Ano, měli jsme jich málo, takže jsme si nějaké půjčili

od Kinga,“ řekl Whitie.

„A po přepadení jste tyto kradené koně nechali běžet, abychom je našli a mysleli si, že zloději pocházejí z tohoto ranče?“ řekl jsem.

„Trik, na který chytrý chlap, jako jste vy, neskočí,“ ušklíbl se Porter. „Kde jsou vaši lidé teď?“

„Když jsem se od nich oddělil, sledovali stádo.“

Porter přikývl.

„To jsem čekal. Takže přijedou stejnou soutěskou jako my. Přichystáme jim srdečné přivítání. Tak marshale, teď můžeme přejít k osobním účtům. Líbí se mi Whitieho nápad. Jsem skutečně zvědavý, jak se bude vyjímat značka pro dobytek na marshalově zadku. Stáhni mu kalhoty, Whitie!“

„Dost těch pitomostí!“ poručil někdo za námi rázným hlasem. „Na takové nesmysly teď nemáme čas. Nejprve se musíme starat o stádo. Máme před sebou mnoho práce. Musíme vybrat mladé kusy k označkování a zbavit se starých.“

Porter znechuceně sklonil železo.

Otočil jsem hlavu.

Muž, který zachránil můj zadek, tedy pro tuto chvíli, byl asi šedesátiletý. Jeho vlasy nebyly ještě tak bílé, jako albína Whitieho. Byl oblečen mnohem lépe než ostatní muži. K mému překvapení nebyl ozbrojen.

„Nemůžeme si dovolit nechat ho naživu,“ protestoval Porter.

„Když to bude nutné, odpravíme ho. Ale bez všech výmyslů. Rozhodnu o něm později. Zatím ho spoutejte a dejte mu roubík, ať je od něj pokoj.“

Porter se nevolí podvolil.

„Jak poroučíte, pane Kingu,“ zavrčel.

„King?“ zopakoval jsem nevěřičně. „Majitel tohoto ranče?“

„Nelamte si hlavu s věcmi, kterým nerozumíte, marshale,“ prohlásil rančer. „Ale i kdybyste je pochopil, nebudete mít příležitost předat svoje poznatky dál. Raději využijte čas, který vám zbývá, abyste se smířil se Stvořitelem. Litujte svých hříchů a vzpomeňte si na nějaké modlitby!“

„To je rada, které byste se měl držet i vy, Kingu!“

King se zasmál.

„Jednoho dne přijde vhodný čas, ale to potrvá. Jsem sice o mnoho starší než vy, ale mám v úmyslu vás o mnoho let přežít.“

Je těžké najít v sobě klid, když člověk ví, že mu zbývá pár hodin života. Ještě těžší je to, je-li přivázaný ke kolu.

To kolo patřilo k vozu, který stál trochu stranou od ohňů. Leželo v něm náradí banditů, jejich zásoby jídla a kořalky.

Každou chvíli některý z nich přerušil práci a přišel k vozu, aby si vzal něco k jídlu nebo se napil whisky.

Obzvlášť často přicházel Whitie a pokaždé využil příležitost, aby mě nakopl.

Nemohl jsem mu kopance oplatit ani kletbou, protože jsem měl roubík.

Zloději dobytka pracovali rychle a obratně. Bezpochyby to všechno byli kovboji. Každý přesně věděl co dělat. King a Porter neměl jinou práci než udílet rozkazy.

Vždy dva muži chytili do lasa mladý kus a povalili ho na zem. Třetí mu do kůže vypálil znamení nového majitele.

Pracovali u tří ohňů, dohromady tedy devět mužů. Navíc ještě King s Porterem, kteří dohlíželi.

Přihlížel jsem. Víc jsem dělat nemohl. Pokusil jsem se poslechnout Kingovo doporučení a vzpomenout si na

všechny modlitby. Moc jich nebylo.

Pokaždé když jsem vzhlédl k nebi, jsem viděl, jak hvězdy blednou. Na východě se nad horizontem ukázal šedý pruh. Brzy mělo slunce přes obzor vyslat své první paprsky.

Stále jsem se musel ptát, jak daleko může být Joe a jeho průvodci. Pokud by sledovali stádo, museli tady už dávno být. Ale Porter se postaral o to, aby soutěska, kterou měli přijet, byla dobře strážena. Vjeli by tedy do jisté záhuby.

Sledoval jsem bandity při práci a čekal jsem na výstřely, které měly ohlásit příjezd mých spojenců. A jejich smrt...

V trávě za sebou jsem uslyšel tiché šramocení.

Něco se plížilo těsně kolem vozu za mými zády. Pomyslel jsem si, že budu-li mít štěstí, bude to jen myš. Ale protože jsem v posledních hodinách neměl příliš štěstí, počítal jsem spíš s chřestýšem.

Kdyby mě ta bestie uštkla, připravila by sice bandity o potěšení odeslat mě na věčnost, ale moje smrt by byla horší než cokoliv, co by mi mohli uchystat ti darebáci.

„Bud’te v klidu, marshale,“ slyšel jsem za sebou zašeptat něčí hlas. „Odříznu vás.“

Poznal jsem ten hlas. Patřil Franku Morganovi, předákovi Kingova ranče.

Teď jsem nerozuměl už vůbec ničemu. Jeho šéf Walter King byl rozhodnutý mě zabít. A on, jehož jsem podezíral, že patří k banditům, mě přišel zachránit.

Rozhodl jsem se poslechnout i druhou Kingovu radu, totiž nelámat si hlavu věcmi, jimž jsem zatím nerozuměl. V tu chvíli mi bylo naprosto lhostejné, kdo mě odváže od toho zatraceného kola a proč.

Mojí levé paže se dotkla ruka. Pak jsem slyšel, jak se ostrý nůž zahryzl do provazů, které jsem měl kolem zápěstí.

Konečně byly moje ruce volné!

Mohl jsem pohybovat pažemi, ale zůstával jsem bez hnutí sedět.

Přicházel ke mně nějaký muž.

Byl to Whitie.

Doufal jsem z celého srdce, že ho vidí i Morgan a zůstane pod vozem tiše a nehybně. A že si Whitie ve stále ještě matném světle nevšimne muže ležícího za mými zády.

Whitie se zastavil krok ode mě, přesně mimo můj dosah. Ale zřejmě bych tak rychle ani nemohl použít ruce. Byl jsem spoután tak těsně, že se mi zastavil oběh krve.

Whitie sáhl pod plachtu a vytáhl poloprázdnou láhev. Vytáhl korek zuby a vyplivl mi ho do obličej.

„Člověk by nevěřil, jakou dostane žízeň, když dělá poctivou práci,“ řekl. „A kolik tvrdé poctivé práce musí zloděj dobytka odvést. Zastřelit pár kovbojů trvá jen několik vteřin, ale pochyťat ty bestie a jednu po druhé označkovat je, to je práce na mnoho hodin.“

Přiložil láhev k ústům a velkými doušky se napil. Pak ji odložil a hlasitě si říhl.

Pozoroval nevelký zbytek tekutiny.

„Taky byste se rád napil, marshale? Ale pro lidi, jako jste vy, mám jen opovržení. A tady toto!“

Věděl jsem co přijde. Čekal jsem na to. A tentokrát dokonce s rostoucí netrpělivostí.

Whitieho kopanec mě zasáhl do boku. Byl ještě brutálnější než předtím a na okamžik mi vyrazil dech.

Ale než se stačil vzdálit, popadl jsem jeho nohu oběma rukama.

Byl jsem pomalý, hrozně pomalý a neměl jsem sílu v rukou, které byly stále trochu ochromené. Ale podařilo se mi zachytit ho za chodidlo.

Trhl jsem silou, jak jen jsem mohl, Whitie poděšeně zařval a pokusil se osvobodit. Spadl na záda na zem.

Láhev se rozbila, ale Whitie stále křečovitě svíral uražené hrdlo.

Než pochopil, co se stalo, vrhl jsem se na něho. Vytáhl jsem mu kolt z levého pouzdra a s krátkým náprahem jsem ho udeřil.

Ne dost tvrdě nebo ne dost přesně. Whitie zatřepal hlavou jako mokrý pes. Upustil ostrý střep a pokusil se vytáhnout kolt z pravého pouzdra.

Uhodil jsem znovu. Tentokrát jsem měl víc štěstí.

Whitie vyvrátil oči v sloup. Hlava mu padla na stranu.

„Utíká!“ slyšel jsem zařvat jednoho banditu u ohně.

Zvedl jsem ruku s koltem. Moje ruka byla jako z olova.

Bandita u ohně zahodil železo a vytrhl kolt z pouzdra.

Krátce jsem zamířil a vystřelil.

Muž klopýtl krok zpět, rozhodil ruce a padl na záda. Jeho dva kumpáni pustili tele, které právě přitiskli k zemi, a rozběhli se pryč.

Nestřílel jsem na ně. Důležitější než je vyřídit bylo dostat se sám do bezpečí.

Odkudsi začaly práskat výstřely. Kulky se zarývaly do postranic vozu, trhaly plachtu a jedna trefila kolo vedle mé hlavy.

Skrčil jsem se a zalezl jsem pod vůz.

Teď jsem teprve uviděl svého zachránce. Byl to skutečně Frank Morgan. Chopil se Whitieho druhého koltu.

„Musíme pryč!“ křikl jsem spěšně. „Tam k těm skalám!“

Byl jsem stále ztuhlý z těsných pout. Morgan mě popadl za košili a vyvlekl mě zpod vozu.

Pak jsme se rozběhli.

Děkoval jsem osudu, že bandity nenapadlo spoutat mi také nohy. Na rozdíl od mých rukou byly ve zcela dobrém stavu.

Na pár vteřin výstřely utichly. Vůz nás kryl před zraky

banditů. Když nás zase uviděli, byli jsme již u skal, které byly naším cílem.

Padli jsme k zemi.

Kulky narážely do balvanů, vyrývaly do nich rýhy a s kvílením se odrážely všemi směry. Tiskl jsem obličej do trávy a doufal jsem, že mě nezasáhne žádný ze zbloudilých projektilů.

Když mi uběhla celá věčnost, ve skutečnosti ne více než několik vteřin, výstřely ustaly. Chlapi u ohňů poznali, že nás takto nezasáhnou.

„Nenechte je utéct!“ slyšel jsem křičet Kinga. „okamžitě je obkličte!“

Také Morgan poznal ten hlas. Zděšeně zvedl hlavu.

„To byl pan King, můj šéf?“ zeptal se nevěřícně.

Konečně jsem našel čas osvobodit se od roubíku, kterým mě vybavili bandité.

„Ano, váš šéf a šéf banditů v jedné osobě,“ přikývl jsem.

„A já jsem ho považoval za nejčestnějšího člověka na světě!“

„O tom můžete přemýšlet později!“ řekl jsem. „Strílejte jen v případě, že se vám nabízí jistý cíl.“

Zmocnili jsme se sice Whitieho koltů, nestačili jsme ale vzít mu i opasek s náboji. Já jsem měl ještě pět výstřelů, Morgan šest. S tím jsme se museli bránit bezmála tuctu banditů.

Ti chlapi, kteří se nás právě snažili obklíčit, nebyli zdaleka jen v početní výhodě. Oni měli také dostatek munice.

Odvážil jsem se rychle vyhlédnout přes balvan, za nímž jsem ležel.

Jeden muž právě vyběhl z úkrytu za povozem. Uháněl dlouhými kroky směrem vlevo k pahýlu starého ztrouchnivělého stromu, za nímž doufal nalézt další úkryt.

Doufal zbytečně. Moje kulka ho skolila, než stačil urazit

polovinu vzdálenosti.

Zůstal ležet bez hnutí. Snad byl mrtvý, snad to jen moudře předstíral. Já jsem na něj nemohl vyplýtvat další cennou kulku.

Za mými zády vystřelil opačným směrem i Morgan. Dvakrát vypálil.

„K čertu!“ zaklel. „Minul jsem ho.“

Sklonil se opět za balvan.

„Zůstaňte v úkrytu a čekejte, až se dostanou blíž,“ poradil jsem mu.

Nepřibližovali se. Také oni setrvali v úkrytech a čekali. Mohli si dovolit čekat. Měli dost nábojů a ostatních věcí. My s Morganem jsme neměli ani vodu.

Zatím v tom nebyl problém, ale až bude slunce nad obzorem, začne být nesnesitelné vedro. Skály byly tak nízké, že by nám sotva poskytl stín.

Bylo jen otázkou hodin, kdy nás nesnesitelná žízeň donutí vzdát se.

„Já stále nechápu, jak je možné, že pan King má něco společného s těmi bandity,“ zamumlal Morgan.

„To je věc, která mě teď trápí ze všeho nejméně,“ řekl jsem.

Znovu jsem zdvihl hlavu, abych se rozhlédl kolem.

Ze tří směrů zaduněly výstřely prakticky současně.

Okamžitě jsem padl zpět do krytu.

Takže nás mezitím obklíčili. Pokud jsme měli nějakou šanci na útěk, byla nyní pryč.

Jediný rozdíl oproti situaci před pár minutami, byl v tom, že jsem už nebyl spoután a měl jsem kolt. Se čtyřmi náboji v bubínku.

Walter King ležel za vozem těsně u kola, k němuž dal

přivázat zajatce.

„Který pitomec ho nechal utéct?“ zeptal se muže, který ležel vedle něj.

Ron Porter ukázal koltem na Whitieho.

Whitie seděl zmateně na zemi a svíral si rukama hlavu. Nevšiml si zuřivého pohledu, kterým po něm střelil rančer.

„Nejraději bych vás nechal zahrabat do mraveniště, aby vás mravenci okousali až na kost!“ zuřil King. „Kdo je ten člověk, který ho osvobodil?“

„Netuším, řekl Porter. „Neviděl jsem ho.“

„Zahlédl jsem ho na vteřinu a jenom zezadu, ale zdálo se mi, že to je náš předák Frank Morgan. Jenže jak by se sem dostal? On neví nic o našich obchodech.“

„Tak se ho zeptejte,“ řekl Porter. „Ti dva zatím neunikli. Sedí v pasti. Stačí jen počkat.“

„Nemůžeme si dovolit čekat. Nejsme s prací hotovi. Je jen otázkou času, kdy se tu objeví ten druhý maršal s Wallacem a bůhví kolika lidmi. Divím se, že už tady dávno nejsou.“

„Můžeme s těmi muži udělat krátký proces. Ale přitom může dojít i na někoho z nás.“

„Lepší někdo než všichni,“ odsekl King. Ukázal vztekle na Whitieho. „Tady toho by škoda nebyla.“

Porter přikývl.

„Tys je nechal utéct, Whitie, takže ty je taky dostaneš.“

„Přesně to mám v plánu!“ prohlásil pistolník.

Chtěl vytáhnout zbraně, teprve nyní si uvědomil, že má obě pouzdra prázdná.

„Potřebuji zbraň,“ řekl.

„Ve voze,“ zabručel Porter stručně.

Whitie se nejistě postavil. Na okamžik se musel přidržet postranice vozu. Pak odhrnul plachtu a sáhl na korbu.

Když vytáhl ruku, držel v ní těžký kolt. Přezkoušel ho.

Zbraň byla nabitá.

„Není tak dobrý jako moje kanóny, ale je dost dobrá, abych s ní mohl oddělat ty dva šmejdy,“ prohlásil. „Kryjte mě.“

„Jak si přeješ,“ řekl Porter.

Rozhlédl se vpravo a vlevo. Jeho lidé zaujali pozice za balvany, kmeny stromů i za nízkými keři. Jen dva muži leželi na volném prostranství. Ale ti už zřejmě neměli vstát nikdy.

„Palte!“ vykřikl Porter.

Ze všech stran začaly okamžitě dunět výstřely.

Whitie chvilku čekal. Pak vyběhl zpoza vozu a řítil se vpřed.

Nedostal se daleko. Po dvou skocích ho zasáhla kulka do pravé nohy.

Padl k zemi. Zděšeně zíral na ránu.

Kulka přilétla zezadu.

„Proč střílíte na mě, vy zatracení pitomci?“ zařval.

Pak náhle pochopil.

Spěšně se po čtyřech vrátil pod vůz.

King s Porterem tam zalezli z opačné strany.

Kingův obličej byl bílý jak křída. Rty se mu chvěly a oči bojácně mžikaly.

„Co se to k čertu děje?“ zeptal se.

Porter se nenamáhal s odpovědí. Otočil se pod vozem a hleděl ke stádu.

Zvířata byla neklidná, vyděšená střelbou, která se ozývala ze všech stran.

Za zvířaty bylo vidět tři jezdce. Dva z nich stříleli z pušek. Třetí, muž s černými divokými licousy, měl jen kolt.

„Ten prokletý Wallace má snad devět životů,“ zavrčel Porter.

Opřel si loket o zem, krátce zamířil a vypálil.

Nevěděl, zda zasáhl. Než vystřelil podruhé, byl již Wallace ze sedla dole a přitiskl se k zemi.

Také zbylí dva jezdci se za něčím kryli.

„Kdo to je?“ zeptal se King.

„Wallace a ten druhý marshal,“ odpověděl Porter. „Tedy aspoň myslím, že jeden z nich má hvězdu.“

„Kolik je jich?“

„Viděl jsem tři, ale zřejmě jich bude mnohem víc.“

„Copak jste mi nesliboval, že se sem nikdo z nich nedostane? Vy jste naprosto neschopný, Portere!“

Porter se opovržlivě ušklíbl. Neměl nejmenší respekt před šedovlasým mužem, který se trásl strachy. Ještě před okamžikem byl King velkým bossem, nyní z něj byl politováníhodný zbabělec.

„Ti chlapi se do údolí dostali jinou cestou, než jsem čekal,“ řekl Porter víc k Whitiemu než k ustrašenému muži, který ležel mezi nimi. „Musíme...“

Dál se nedostal. Stádo se vmžiku dalo do pohybu. Dunění kopyt rozechvělo zemi.

K Porterovu ulehčení se zvířata neřítily směrem k vozu, ale dál vpravo.

Prohnala se přes ohniště a dál do údolí.

„Tamhle utíká náš lup,“ ozval se Whitie. „Lehce nabyl, lehce pozbyl.“

Kulka se zavrtala do prkna nad jeho hlavou.

King sebou trhl.

„Střílejí po nás ze dvou stran,“ vykřikl. „Musíme se odsud dostat!“

Aniž čekal na reakci ostatních, vylezl zpod vozu a hnál se ke koním, kteří stáli asi třicet yardů daleko. Zvířata byla neklidná. Každým okamžikem se mohla připojit k zdivočelému dobytku a zmizet.

„Má pravdu,“ řekl Porter. „Mizíme.“

Vylezl z krytu a běžel za Kingem.

Whitie se ho pokusil následovat, ale po třech krocích nevydržela jeho zraněná noha.

„Šéf mizí,“ slyšel zavolat někoho z kompliců. „Pryč odsud!“

Whitie viděl, jak King s Porterem doběhli ke koním a vyskočili do sedel. S bolestí staženým obličejem kulhal za nimi.

Nedbal na výstřely, které práskaly všude okolo. Každou vteřinou ho mohla zasáhnout kulka, ale on měl v mysli jen jeden cíl: dostat se ke koním za každou cenu!

King s Porterem už byli v sedlech. Hlasitým výkřikem Porter pobídl koně. Zvíře se jedním skokem dostalo ze stoje do trysku. Rozběhli se za ním ostatní koně, i ti bez jezdců.

Whitie se zklamaně zastavil.

„Počkejte na mě!“ zařval. „Nenechávejte mě tady!“

Porter s Kingem se ani neohlédli.

„Zatracení zrádci!“ zařval Whitie. Zvedl kolt a namířil na Porterova záda.

Za sebou uslyšel zvuk kopyt, která se blížila přímo k němu.

Otočil se.

Byl to Phil Bonelli, jeden z jeho kumpánů.

Trhnutím uzdou zastavil Bonelli koně. Vyklonil se ze sedla a podal Whitiemu ruku. Ten ji uchopil levou rukou. Prudce trhl a Phil se zřítíl ze sedla.

Zděšeně hleděl na Whitieho, který nyní seděl na koni.

„Neměj mi to za zlé, Phile,“ křikl Whitie přes rameno. „Ale dva muži na jednom koni mají menší šanci než jeden!“

„Ty bastarde!“ zaklel Phil. Jeho ruka sjela k revolveru na jeho boku.

Nedostal se ani k tomu, aby zbraň vytáhl z pouzdra. Zahlédl již jen výšleh z Whitieho hlavně. V ten samý

okamžik ucítil strašný úder ve své hrudi. Jeho ruka upustila kolt a poroučel se do trávy. Poslední, co v životě viděl, byly poslední blednoucí hvězdy na obloze.

Joe Madison se nestaral o prchající stádo. Někdo ho už odchytil. Nyní šlo o to, aby uniklo co neméně banditů.

Joe vstal a běžel k ležení banditů. Wallace a Dave ho následovali.

Za padlým stromem se zdvihly dvě postavy. Ruce držely nad hlavami. Jeden z banditů ale stále držel v pravé ruce pušku.

„Nestřílejte!“ vykřikl. „Vzdáváme se.“

Dál se nedostal.

Suché prásknutí revolveru mu vzalo slova. Upustil pušku a padl na zem.

Druhá kulka z Wallaceova koltu skolila i druhého muže.

Joe se otočil k předákovi a srazil mu ruku s revolverem.

„Přestaňte, člověče! Ti dva se vzdávali. Nebylo nutné...“

Odněkud práskl výstřel. Kulka srazila Madisonovi klobouk z hlavy.

Wallace chytil Joea za paži a strhl ho s sebou k zemi.

„Zatím to nevypadá, že by se ti darebáci chtěli vzdát,“ zavrčel.

Viděl dalšího muže, který se právě vyšvihl na koně. Zamířil a vystřelil.

Bandita se zakymácel, ale udržel se v sedle. Hnal se pryč přitisknutý ke koňskému krku.

Wallace za ním ještě dvakrát vystřelil, aniž ho zasáhl.

Za mnou vystřelil Morgan ránu za ranou celý bubínek.

Když úderník cvakl o prázdnou nábojnici, ještě dvakrát stiskl spoušť. Teprve pak sklonil zbraň.

Viděl jsem muže, jak uhání dlouhými skoky pryč. V běhu zahodil pušku. Zdálo se, že ani neví, kam prchá, snažil se však stále kličkovat. Snad se chtěl vyhýbat kulkám, ale už nikdo nestřílel. Zřejmě ty výstřely slyšel jen ve své mysli rozbouřené strachem.

Mířil jsem na jeho záda, ale nestiskl jsem spoušť. Ten člověk byl bandita, snad dokonce vrah, ale nedokázal jsem zastřelit neozbrojeného člověka na zoufalém útěku.

„Myslím, že je to u konce,“ řekl jsem a pomalu jsem vstal.

Morgan mě po krátkém váhání napodobil.

Vyšli jsme z úkrytu mezi skálami a blížili jsme se ke třem mužům, jejichž nečekaný příchod nám zachránil život.

Byl to Joe Madison, Kirk Wallace a dlouhý Dave Jensen.

Wallace na nás nevěřicně hleděl. Držel kolt v pravé ruce svěšené podél těla.

Teprve když jsme se přiblížili, poznal ve světle přicházejícího dne mého společníka.

„Morgan!“ vykřikl. „Já jsem věděl, že patříte k banditům!“

Zvedl ruku s koltem.

Skočil jsem pohotově mezi oba muže.

„Nechtě těch nesmyslů, Wallace! Morgan není žádný bandita.“

„Tak co tady dělá?“

„Hledal jsem zloděje dobytka stejně jako vy,“ odvětil Morgan. „A našel jsem je dřív než vy.“

„K mému štěstí,“ dodal jsem. „Bez něj bych byl už asi mrtvý.“

„Já tomu chlapovi stále nevěřím,“ řekl Wallace. „Jeden

z těch darebáků, kteří uprchli, byl jeho šéf, pokud se nepletu. Sám ctihodný pan King.“

„Bohužel se nepletete,“ přikývl Morgan. „Podezříval jsem některé z našich kovbojů, že patří ke zlodějům dobytka. Abych řekl pravdu, ti tři koně, o nichž jsem vám vyprávěl, nebyli kradení. Seděli na nich naši lidé. Ale v životě bych nepřišel na nápad, že pan King se spolčil se zločinci.“

„Přede mnou dokonce řekl, že je jejich šéfem,“ řekl jsem.

Wallace už dobíjel svůj kolt.

„Nikdo z nich mi neunikne!“ zasyčel zuřivě. „A King už vůbec ne! Jděte si pro koně, musíme je sledovat, než získají příliš velký náskok.“

„Nejprve se musíme postarat o vaše zranění,“ řekl Joe.

Ukázal na krev, která prýštila z rány na předákově boku a vsakovala se mu do košile.

Wallace se užasle podíval dolů.

Teprve když uviděl krev, si zřejmě uvědomil bolest. Náhle zbledl.

„Neříkal jste, že se vyznáte v ošetřování?“ zeptal se Joe Morgana.

Morgan přisvědčil.

„Když Wallace nebude nic namítat, podívám se na to,“ pravil.

Wallace neodporoval. Znaveně se posadil na kámen.

„Musíme pochytat koně, než nám utečou,“ řekl. „A taky posbírat mrtvé. Rád bych věděl, kdo to je.“

Úzkostlivé bučení dobytka a dunění jeho kopyt na kamenité půdě již nebylo slyšet. Stádo se nám dávno ztratilo z dohledu.

Frank Morgan zdvihl značkovací železo, které leželo u vyhaslého ohně. Stovky kopyt rozdupaly oheň. Železná tyč byla pokřivená.

„To je naše značka,“ řekl Morgan. „King by neměl potíže najít pro ta zvířata kupce. Každý by je považoval za jeho vlastní. Jak ale mohl čekat, že by se o tom nedozvěděl jeho předák?“

„Nikdy byste ta zvířata neviděl,“ odvětil jsem. „King měl již svého kupce. Clark Foster by stádo převzal a odehnal ještě dnes.“

„Vy jste na svém zaměstnavateli neviděl nic podezřelého?“ zeptal se Joe.

„Ne, choval se jako obvykle,“ odvětil Morgan. „Je to malý rančer, který má plné ruce práce prosadit se v konkurenci mocné PCC. Jen jsem se trochu divil, když před pár týdny najal tři nové lidi. Proti mé vůli. Mně se ti chlapi nelíbili. Především ten Whitie Glover.“

„Whitie Glover?“ zopakoval Joe. „K čemu potřebuje drobný rančer pistolníka?“

„King mi řekl, že se cítí být ohrožen od té doby, co v okolí začaly časté krádeže dobytka. Nerozuměl jsem tomu, protože na nás ti bandité neměli nikdy spaden. Ale King je nakonec mým šéfem a může si dělat, co se mu zlíbí. Moje svolení k ničemu nepotřebuje.“

Wallace pohlížel na mrtvé, které jsme posbírali na bojišti a snesli na jedno místo.

„Znám jen tady toho,“ řekl a ukázal na muže zcela vlevo. „To je jeden z vašich kovbojů, Morgane, je to tak?“

„Ano, jeho jméno je Hank Coogan jeden ze tří mužů, které jsem sledoval.“

„Dostali jsme sedm chlapů. Kolik jich bylo dohromady?“

„Viděl jsem jedenáct,“ řekl jsem. „Včetně Kinga a Portera. Ale měli ještě další komplice. Nějací bandité vás

měli očekávat v ústí soutěsky.“

„Dobře že jsme se pustili jinou cestou,“ řekl Dave. „Kdo je ten Porter, kterého jste zmínil, marshale?“

„Je to muž, který zná stovky způsobů, jak rychle přijít k penězům. Žádný z nich není legální. Momentálně se asi věnuje krádežím dobytka.“

„Ti čtyři, kteří odsud uprchli, se spojí s ostatními,“ řekl Wallace. „Nemáme čas si povídat. Musíme jet za nimi!“

„Ti už jsou v prachu,“ řekl Dave. „Vsadím se, že nezastaví dřív než v indiánském teritoriu.“

Wallace potřásl hlavou.

„Tak rychle se nevzdají. Pokud zjistí, že nás je jen pět, sesypou se na nás. Když nás vyřídí, budou moci v klidu pochytat dobytek a prodat ho.“

„Jste schopen jet dál?“ zeptal se Joe.

Wallace přikývl.

„Jakmile mi Morgan obvázal rány, cítil jsem se naprosto v pohodě.“ Odhodlaně se zasmál. „Už do mě zavrtali dvě kulky. Budu na sebe muset příště dávat větší pozor. Protože jinak... kdo ví, třeba mě do třetice trefí přímo mezi oči.“

„Tam by nenadělali žádnou škodu,“ poznamenal Morgan. „Tam kde mají ostatní lidé mozek, máte vy jen pořádně tvrdou lebku.“

„Vy mi stále zazlíváte, že jsem vás považoval za zloděje dobytka? Člověk se může mýlit. Vy jste se také velice mýlil ve svém šéfovi.“

„Stane se, že někdo považuje darebáka za poctivého člověka. Ale ještě nikdy jsem nepovažoval čestného mže za darebáka. To je rozdíl mezi námi dvěma.“

Walter King se ohlédl v plném trysku.

„Sledují nás!“ vykřikl směrem k Porterovi, který jel vedle něj. „Zastřelte je!“

Porter zastavil, otočil koně a vytáhl z pouzdra winchestrovku. Také King zastavil. Litoval svého zvyku nikdy nenosit zbraň. Nelíbilo se mu, že jeho život závisí na tomto banditovi.

Porter beze spěchu přiložil pušku k rameni. Pečlivě zamířil na prvního jezdce.

„Strílejte konečně!“ naléhal King.

Porter zase sklonil zbraň.

„To jsou naši,“ řekl. „Whitie a Bob.“

King si s ulehčením oddechl.

Zdálo se, že Bob Slater je zraněný. Jeho tvář byla bílá. Očividně se v sedle držel z posledních sil.

„Kam vlastně prcháme?“ zeptal se Whitie, když dohnal Kinga s Porterem.

„To je mi jedno,“ zasupěl Bob. „Já budu rád, když to zvládnou do nejbližšího města k doktorovi.“

„A jak mu vysvětlíš tu kulku v zádech?“ zeptal se Whitie.

„Stejně jako ty svůj průstřel nohy,“ odpověděl Bob. „Měli jsme smůlu, že jsme přeběhli přes cestu zlodějům dobytka. Nebudeme daleko od pravdy.“

„My nikam neprcháme,“ rozhodl Porter. „Posbíráme svoje lidi a dáme Wallaceovi a těm ostatním zbytek. Pak seženeme stádo a prodáme ho přesně podle plánu Fosterovi.“

„To je šílenství!“ odporoval King. „Možná má Wallace jen málo lidí, ty dva marshaly a jednoho nebo dva kovboje. Ale brzy dostanou posily.“

„Nedostanou!“ ušklíbl se Porter. „O to jsme se postarali. Sám jste mi to přikázal, vzpomínáte? Na ranči Comanche Wells už není jediný kůň.“

„No dobrá, tak si tady zůstaňte a nechte se pověsit!“

řekl King. „Já mizím jednou provždy.“

„Co bude s vaším rančem?“

„To je mi jedno! Stejně za nic nestojí. Mám tvrdého života jako malorančer plné zuby.“

Porter na něj nedůvěřivě pohlédl.

„Chápu,“ řekl nakonec. „Obchody s námi vám přinesly tolik peněz, že se můžete někde v klidu usadit a začít nový život.“

„Přesně to mám v plánu,“ potvrdil King.

„Ale nezapomínejte, že jste se stále nedostal k tomu, abyste nám vyplatil podíly za poslední měsíc. Chci peníze! Okamžitě!“

„Na to si budete muset ještě chvíli počkat. Peníze jsou v bance v San Antoniu.“

„Dobře, tak jedeme! Ale protože se ten dnešní obchod tak zvrhl, chci po vás větší podíl na dosavadních výnosech. Jednu třetinu.“

„Třetinu?“ podivil se Whitie. „Jsme ale čtyři.“

„Třetinu,“ zopakoval Porter.

„Dostanete klidně polovinu,“ pronesl klidným hlasem King. „Hned to bude. Whitie, zaplať mu!“

Whitie hleděl na svého šéfa nechápavě. Pak vmžiku pochopil.

Jeho pravá ruka sjela ke koltu po jeho pravém boku. Byl ale pomalý. Oslabila ho ztráta krve. Sotva se dotkl zbraně, když Porter namířil pušku a vystřelil.

Whitie se skácel ze sedla. Pokusil se naposled vstát.

Další kulka z Porterovy pušky mu roztránila lebku.

„Chlubil,“ ušklíbl se Porter opovržlivě. „Chodil se dvěma kolty a neuměl používat ani jeden.“

Dobil pušku a znovu vystřelil, aniž se na Boba Slatera jen podíval.

Bob se nestačil ani zděsit. Kulka ho zasáhla přímo do čela.

Porter nečekal, až jeho tělo dopadne na zem. Dobil a namířil na Kinga.

„Tak co říkáte teď, pane Kingu? Polovinu? Tak dobře. A teď do San Antonia!“

„Proč nejedeme rychleji?“ ozval se Wallace.

„Protože je zatraceně těžké sledovat jejich stopu,“ odvětil Joe.

„Těžké?“ podivil se Wallace. „Vždyť tudy proběhlo tisíc krav. To by dokázal sledovat i slepý. Vedl by ho jeho nos.“

Země byla rozdupána a rozryta tisíci kopyt. Bylo beznadějně hledat tu otisky kopyt několika koní.

„Možná už dávno odbočili,“ řekl Joe.

„Tomu nevěřím,“ nesouhlasil Wallace. „Chlap jako Porter se tak rychle nevzdá. On by raději skončil pod drnem, než aby se vzdal velké kořisti.“

„Ty ho znáš?“ zeptal se dlouhán Dave.

„Ne, nesetkal jsem se s ním, ale slyšel jsem o něm hodně.“

„Pátráním po Porterovi bychom ztratili několik hodin,“ řekl jsem. „Proto bychom měli dostat lidi, kteří jsou snadněji k maní. Obchodníka s dobyt看 Foster a kovboje, který u něj zůstal.“

„To se mi zdá jako nejrozumnější řešení,“ souhlasil Joe.

„Tak si pro toho Fosteru jeďte!“ řekl Wallace. „Já chci dostat ty darebáky, kteří zabili naše lidi. Kinga, Portera a toho Whitieho.“

Dave odhodlaně přikývl.

„Jedu s vámi, Wallace,“ řekl Morgan.

„Pro mě za mě,“ zabručel předák.

Kývl nám na pozdrav. Pak se rozjel.

Dave a Morgan se rozjeli za ním.

Clark Foster se nakonec přece jen uložil k pár hodinám spánku. Spal této noci dobře. Celá věc sice neprobíhala tak snadno jako obvykle, také byli mrtví, ale s tím se nedalo už nic dělat.

Ten marshal Waco sice slídí po okolí, ale není pravděpodobné, že by narazil na lupiče se stádem. A pokud ano, čeká ho jistá smrt.

Fostera vzbudila vůně kávy.

U ohně dřepěl Bill Slater a chystal snídani.

Foster vstal, zazíval a šel k ohništi.

„Ty jsi nejlepší spolupracovník, kterého jsem měl, Bille,“ chválil ho. „Dobry kovboj a ještě lepší kuchař. Ty mě prostě rozmazluješ.“

Bill přijal pochvalu beze slova.

„Bratr měl být už dávno nazpět,“ řekl. „Už několik hodin. On přece ví, kde najít Kinga, a cestu zná dobře.“

„Nedělej si kvůli němu starosti. Zřejmě ho King potřebuje u sebe. Nemá lidí nazbyt. Jednak potřebuje chlapy na práci a jednak také někoho, kdo by hlídal vstup do údolí.“

„Klidně se mi smějte, Fostere, ale já mám pocit, že se něco pokazilo. Měli bychom tam jet a porozhlédnout se.“

„V žádném případě! Je proti mým zásadám špinit se s kradeným stádem. Koupím je teprve tehdy, až bude dobytek označkován. Tak jsem to dělal vždy a tak to i zůstane. Tentokrát zemřeli lidé. Jestli si nás někdo dá do spojitosti s tím přepadením, budeme viset.“

Bill vstal.

„Starejte se o svůj krk, já se budu starat o bratra. Když bude všechno v pořádku, jsem za chvíli zpátky. Jestli se nevrátím, hleďte se z této krajiny ztratit. Jinak by se

skutečně mohlo stát, že se vám brzy bude poněkud nedostávat dechu.“

Kývl na svého šéfa. Pak odešel ke koni, vylezl do sedla a odjel.

Foster za ním hleděl. Pak pokrčil rameny a pustil se do snídaně, kterou přichystal Bill, aniž by se jí sám dotkl.

Nejprve tři jezdci uviděli jen dva koně, kteří se poklidně popásali. Teprve když se přiblížili, spatřili na zemi dvě nehybné postavy.

Dave Jensen ukázal na mladého muže se světlými dlouhými vlasy.

„Je tohle ten Whitie, o kterém jste hovořil, Morgane?“

Předák Kingova ranče přikývl.

„Ten druhý se jmenuje Bob Slater. Pracoval pro obchodníka s dobyt看 Foster, takže Waco měl pravdu, když se domníval, že Foster spolupracuje s bandity.“

„Spolupráce je u konce, zdá se mi,“ poznamenal Wallace. „Ti darebáci se začínají zabíjet navzájem.“

„Myslíte, že se ti dva zastřelili v hádce?“

„Nesmysl! Jak vidíte, Bob má kolt v pouzdře. Ani se nedostal k použití zbraně, když dostal kulku mezi oči. Stopy ukazují, že to byli čtyři jezdci. Dva z nich odjeli. Je to tedy jasné.“

„A ti dva mohou být jen Porter a King,“ mínil Morgan.

Wallace pokýval hlavou.

„Váš šéf a váš komplic!“

„Ty si stále myslíš, že patří k banditům?“ zeptal se Dave. „Vždyť marshal Waco říkal...“

„Mně je ukradené, co marshal říkal. King je vůdce banditů, Whitie a další dva kovboji k nim také patří a ty si myslíš, že předák o ničem neví?“

Morganův obličej zbrunátněl vztekem.

„Já jsem si za poslední hodiny vyslechl už dost urážek, Wallace! Teď je s tím konec! Jestli ještě jednou řeknete, že já mám něco společného s lupiči...“

Položil dlaň na pažbu koltu u svého boku. Dávno tuto zbraň, která původně patřila Whitiemu, nabil. Ale smyčka, která drží zbraň v pouzdře za jízdy, byla stále ještě stažena kolem kohoutku.

Morgan ponuře hleděl na Wallace. Zatímco palcem uvolňoval smyčku, nedbal na Davea, který se nacházel vedle něho, poněkud vzadu.

Neviděl, že Dave drží v ruce kolt, ani to, jak se napřahuje.

Úder zasáhl Morgana do zátylku. Morgan tiše zasténal. Pak se sesul z koně. Zůstal bez hnutí ležet.

„Obávám se, že jsem ho praštil příliš silně,“ řekl Dave. „Ten už nevstane.“

„O darebáka míš!“ řekl Wallace. „Teď si podáme jeho vůdce Kinga. Teprve pak budeme s prací hotovi.“

„Ten muž má dost naspěch,“ řekl Joe.

Také já jsem si mezitím skrze větve suchého keře, za nímž jsme stáli, uviděl jezdce. Mířil plným tryskem přímo k nám. I když byla země velice nerovná a kamenitá, pobízel zvíře bezohledně vpřed.

Brzy byl tak blízko, že jsem ho poznal.

„To je Bill Slater,“ řekl jsem. „Jeden z těch kovbojů, kteří doprovázeli Fostera. „Jeho bratr Bob byl u banditů.“

Bill nás uviděl, teprve když prolétl kolem keře, který nás kryl před jeho pohledem. Polekaně přitáhl koni uzdu. Chvíli to vypadalo, že obrátí a prchne. Pak pochopil, že by se nedostal daleko.

Pustil uzdu a sahal po koltu.

Očekával jsem takovou reakci. Proto jsem držel remington v ruce, ještě než se Bill rozhodl bojovat.

„Nechte tu zbraň v klidu!“ poručil jsem ostře.

Bill zíral na můj revolver. Viděl, že Joe také tasil.

Jeho obličej zbledl. Ruka se mu zastavila uprostřed pohybu.

Když poznal, že nemáme v úmyslu sestřelit ho z koně, uvolnil se. Zdvihl ruce k nebi.

Joe pomalu přijel k němu a odzbrojil ho.

„Vy asi hledáte svého bratra?“ zeptal jsem se.

Bill neodpověděl. Vyčkávavě mě sledoval. Zřejmě si myslel, že je moudřejší držet jazyk za zuby, dokud se nedozví, co všechno víme o jeho spojení se zloději dobytka.

„Můžu vás uklidnit, Bille,“ řekl jsem. „Váš bratr není mezi mrtvými, které jsme našli.“

Billův obličej se roztáhl do širokého úsměvu.

„Jinými slovy nemáte žádný důkaz, že by k nim patřil?“

„Viděl jsem ho, jak společně s bandity značkuje kradený dobytek. Moje výpověď je schopná přivést ho za mříže.“

Bill se stále usmíval. „Ale jen za podmínky, že ho dostanete.“

„To je jen otázka času. Nejprve zatkneme vás a potom i Fosteru.“

„Proti mně a Fosterovi nemáte v ruce vůbec nic. Soud nás osvobodí.“

„My proti vám ještě něco najdeme,“ řekl jsem s přesvědčením.

„Vaši komplici nebudou mít chuť jít na šibenici sami za krádeže dobytka a za vraždy,“ doplnil Joe.

„Copak jste zatkli někoho z mých údajných kompliců?“ odsekl Bill.

„Právě na tom pracujeme,“ řekl Joe. „Utíkají jako zajíci,

ale ať kličkují sebevíc, nezachrání se!“

King se ohlížel jen zřídka. Věděl, že největší nebezpečí cválá vedle něj.

Byla to velká, snad i smrtelná chyba prozradit Porterovi, co má v úmyslu. Mnohem moudřejší by bylo souhlasit s Porterovým plánem shromáždit zbývající bandity a postavit se pronásledovatelům společně. Dřív nebo později by se naskytl možnost zmizet a odjet do San Antonia.

King si nedělal iluze o svém novém partnerovi. Porter se v žádném případě nespokojí s polovinou peněz. Jak zachází s lidmi, kteří jsou mu nepohodlní, prokázal, když chladnokrevně zastřelil Whitieho a Boba.

Zatím Kingovi nehrozilo nebezpečí. Porter ho potřebuje, aby se dostal k penězům, které jsou uloženy v bance v San Antoniu. Ale jakmile peníze vyzvedne, nebude jeho život mít žádnou hodnotu.

Jedinou nadějí mu bylo, že cesta do San Antonia je daleká a byl odhodlán dorazit tam sám.

Rančer byl vytržen ze svých myšlenek, když se před nimi vynořili jezdcí.

Porter sáhl po pušce u sedla. Ale nevytáhl ji z pouzdra.

„To jsou naši chlapi,“ řekl s ulehčením.

Byli to čtyři muži. Jeden patřil k těm, které najal King před pár týdny, zbylí tři byli členy Porterovy bandy.

„Jestli jste chytrý, zůstanete teď zticha, Kingu,“ řekl tiše Porter. „Nebo se chcete dělit o naše peníze s nějakými hrdlořezy?“

King neodpověděl. Neměl v úmyslu dělit se vůbec s nikým, ne s Porterem a už vůbec ne s těmito bandity. Jednoho „partnera“ se dokáže zbavit, proti pěti by neměl

šanci.

„Proč jste nezůstali na místě, kde jsem vám přikázal?“ vykřikl King, když se jezdci přiblížili.

„Slyšeli jsme z dálky výstřely a jeli jsme vám na pomoc,“ odpověděl jeden z nich.

„Jedete pozdě. Všechno je ztraceno. Naši chlapi jsou mrtví a stádo uteklo. Ale jestli chcete, můžete se pokusit pochytat dobytek. A obhájit si ho proti marshalovi a jeho lidem...“

„Myslíte, že jsme pitomci, Kingu? My máme zdržet pronásledovatele, abyste si vy zachránil zadek? To nás ani nenapadne. Jedeme chlapi, mizíme, dokud je čas!“

Otočil koně a rozjel se. Zbylí tři ho následovali.

Porter se za nimi s úšklebkem díval.

„Skutečně pozoruhodné, jak rychle jste se těch neřádků zbavil, Kingu! Na vás si člověk musí skutečně dát pozor!“

Rozesmál se.

On mě nebere vůbec vážně, pomyslel si rančer. Přesně to je moje šance. Čím víc mě bude podceňovat, tím snazší bude se ho zbavit.

Clark Foster nenáviděl špinavou práci. Ke špinavé práci podle jeho mínění patřilo i umývání nádobí po jídle. Proto s uspokojením zaznamenal tři jezdce.

To musel být Bill, jeho bratr Bob a někdo z Kingových mužů. Billův skvrnitý appaloso byl rozeznatelný i na dálku.

Foster okamžitě zahodil plechový talíř, který právě čistil. Zbytek práce může udělat některý z kovbojů. Koneckonců jim platí, a to velmi dobře.

Když se jezdci přiblížili, Foster poznal, že se mýlil. Na hrudích Billových průvodců uviděl služební odznaky.

A také uviděl, že Billovy ruce jsou spoutány.

Jeho pohled zabloudil ke koni, u jehož sedla visela winchestrovka. Ale na odpor nebylo ani pomyslení.

Ke špinavé práci, kterou nenáviděl, patřilo i to, že si člověk osobně špinil ruce od krve. Uměl sice se zbraní zacházet slušně, ale vždy upřednostňoval použití rozumu.

Když jsme několik kroků od něj zastavili, kývl nám na pozdrav.

Pak ukázal na pouta na Billových zápěstích.

„Co to má znamenat, marshale?“ podivil se. „Proč s mým zaměstnancem zacházíte jako se zločincem?“

„Protože to je zločinec,“ odvětil jsem. „Zloděj dobytka a možná i vrah. Z toho stejného důvodu zatýkám i vás.“

Foster ke mně zděšeně vzhlížel.

„Vy jste přišel o rozum, Waco? Já jsem počestný obchodník. Zná mě tady v okolí každý. Zeptejte se Kinga! Jak víte, chtěl jsem od něj jen nakoupit dobytek.“

„Já jsem ten dobytek viděl,“ přikývl jsem. „Část už měla Kingovu značku. Ale to nemění nic na tom, že je kradený!“

„Skutečně?“ Foster nevěřicně zakoulel očima. „To jsem nevěděl.“

„Já také ne,“ pospíšil si Bill.

Přes Fosterův obličej přelétl sotva znatelný úsměv. Bill byl tedy alespoň tak chytrý, že držel jazyk za zuby.

„Svou roli nespravedlivě stíhaného můžete hrát před soudem, Fostere,“ řekl jsem. „Snad vám porota uvěří a osvobodí vás alespoň z nařčení z vraždy. Ale my vás teď zatýkáme.“

Foster s úšklebkem napřáhl ruce.

„Když se za každou cenu chcete zesměšnit... nemáte proti mně žádné důkazy.“

Nic jsem mu neřekl. Jeho sebejistota nebude mít dlouhého trvání. Jestli proti němu budou vypovídat jeho spolupachatelé, bude mu lhaní k ničemu.

Porter věděl, že si ve spěchu nevybral zrovna nejkvalitnějšího koně. Kůň poskakoval jako starý kozel, rychle se unavil a nakonec se zdráhal běžet i klusem. Stále napadal na pravou zadní nohu.

Porter nakonec zastavil, sesedl a obešel koně.

Teprve nyní uviděl krev na pravé noze. Konec musela zasáhnout kulka.

„Ten už dlouho nevydrží,“ zabručel Porter. Ohlédl se na Kinga, který mlčky a se zachmuřeným obličejem přihlížel.

„Za jiných okolností bych vám prostě vzal vašeho koně, Kingu,“ řekl. „Ale jsme přece partneři a musíme držet pohromadě. Naše cesty se rozdělí teprve v San Antoniu. Než se rozdělíme o peníze, budeme se muset chvíli dělit i o koně.“

„O moje peníze a o mého koně,“ zavrčel King. „No dobrá, nasedněte.“

Teď když ze ním seděl bezohledný bandita, se King cítil ještě hůř než doposud. Ód začátku tímto primitivním násilnickým člověkem pohrdal, ale potřeboval ho, aby rychle získal peníze. Nikdy si neuměl představit, že by si ho měl pustit doslova tak blízko k tělu.

„Musíme co nejdříve najít dalšího koně,“ řekl. „Takto se nikam nedostaneme.“

„Já se divím, že tak bázlivý muž jako vy někdy začínal s tak riskantním podnikem,“ prohlásil Porter. „Ale děláte si zbytečné starosti. Wallace jistě nenašel naši stopu. Je tu příliš mnoho chlapů, kteří se rozprchli všemi směry. Nevěřím tomu, že by sledovali zrovna nás.“

„Jak jen se člověk může mýlit!“ ozval se výsměšný hlas.

Přes Kingovo rameno uviděl Porter hlaveň pušky a vysokého muže, který ji držel.

Muž stál napolo skryt za silným stromem, ani ne deset kroků daleko.

Porter potřeboval vteřinu, aby se rozhodl. Puška mířila na Kinga, který svým tělem kryl Portera sedícího za ním.

Bandita se toho odvážil.

Vytrhl kolt z pouzdra a vystřelil.

Dva výstřely padly současně.

Porter cítil, jak bylo Kingovo hubené tělo vrženo proti němu. A viděl také, jak muž skrytý za stromem pouští pušku, padá na kolena a pak tváří k zemi.

King se v sedle zakymácel. Porter se ho pokusil volnou rukou zadržet, ale sáhl do prázdna. King již padal k zemi.

„Vstávejte, člověče!“ naléhal Porter.

King se pokusil zvednout, ale to se mu nezdařilo.

Porter seskočil z koně. Zastrčil kolt do pouzdra, sklonil se nad rančerem a chytil ho za ramena.

King na něj hleděl široce rozevřenýma očima, ale zdálo se, že ho nepoznává. Hleděl někam do dáli.

Porter jím zatřásl.

„Seberte se, Kingu! Musíme jet dál. Nemůžete tady jednoduše zůstat a nechat mě bez podílu! Patří mi polovina peněz a bez vás je nedostanu!“

King otevřel ústa, jako by chtěl něco říct. Přes rty se mu draly jen nesrozumitelné slabiky. Pak se mu u úst objevila krvavá pěna. Jeho hlava se zvrátila dozadu.

„Ty darebáku!“ vykřikl Porter v bezmezném vzteku. „Nemůžeš pojít a nechat mě bez peněz.“

„Neběží všechno podle plánu?“ ozvalo se za ním.

Porter upustil mrtvého na zem. Pak pomalu otočil hlavu.

Několik kroků za ním stál Kirk Wallace. Kolt s dlouhou hlavní v jeho ruce mířil na Porterovu hrud’.

„Ty bys taky dostal svůj podíl,“ řekl Porter rychle. „Polovinu, Kingovu polovinu. My dva jsme přece přátelé,

Kirku! Tebe bych nikdy nepodvedl.“

„Že jsi zastřelil několik mých kovbojů, to bych ti odpustil Portere. Stejně by dřív nebo později přišli na to, že s tebou spolupracuji. Ale neodpustím ti, že ses pokusil zabít mě.“

„Já? Nikdy! Možná na tebe někdo střílel, ale bez mého vědomí.“

„Schytl jsem dvě kulky. Jestli od tebe nebo od tvých lidí, to je mi jedno. Málem mě taky udupalo vlastní stádo jako Jeffa a Mikea.“

„To byl Kingův nápad!“ dušoval se Porter. „Chtěl mít nejen stádo, ale i pomstu. Tvrdil, že ho PCC podvedla o velkou část jeho pozemků. Jeho nenávisť neznala hranic. Ale protože nemohl na šéfy v Chicagu, mstil se na kovbojích. Nemohl jsem mu bránit. Jeho pistolník Whitie by mě odpráskl.“

Zatímco Porter takto mnoho mluvil, zvedl se. Stál v nedbalém postoji, jako by se bavil se starým známým. Jeho pravá ruka se jakoby náhodou přiblížila ke koltu.

„Je možná pravda, že si King chtěl vyrovnat nějaké účty s PCC,“ řekl Wallace. „To mě ale nezajímá. Mně také nebylo proti mysli je podvést a krást dobytek, který jsem měl hlídat. Ale o vraždách nebyla řeč. Nikdy bych takto nespolečácoval. A už vůbec ne, kdybych měl být jednou z obětí.“

„Já jsem o tom také nevěděl,“ tvrdil Porter. „Chtěl jsem jen odehnat stádo, nic jiného. Byli to Kingovi lidé, kdo začal střílet na tvoje kovboje, hlavně ten Whitie. Byl jsem rád, když jsem zjistil, že jsi to přežil.“

„A ve své bezmezné radosti jsi poslal Whitieho, aby mě odpráskl ze zálohy.“

„O tom nic nevím, ten rozkaz musel dát King.“

Wallace pohlédl na mrtvého rančera.

„K jeho penězům se nedostaneš, ale hodí se ti, abys na

něj házel špínu. Bránit se už nemůže.“

„Kdyby mohl mluvit, potvrdil by, že mluvím pravdu. Nikdy jsem proti tobě nechtěl nic podniknout. To mi musíš věřit! Známe se přece už deset let!“

Wallace přikývl.

„Za tu dobu jsem tě poznal dost dobře. Já vím, že jsi darebák. A vrah. Ale to mi nevadí. Taky jsem se během posledních hodin dopustil několika vražd. Umlčel jsem lidi, kteří věděli, že k vám patřím. Co by člověk neudělal, aby zachránil svou kůži... proto budu muset zastřelit i tebe, amigo. Jsi poslední žijící člověk, který ví, že patřím k banditům.“

„Kromě toho dlouhána tady za stromem,“ řekl Porter.

Wallace se tím směrem automaticky podíval.

Porter využil náznaku šance. Vytrhl kolt z pouzdra a vystřelil.

Střílel ale příliš zbrkle. Viděl ještě, jak kulka srazila Wallaceovi klobouk z hlavy.

V příštím okamžiku obdržel mocný úder do hrudi. Slunce nad východním obzorem pohaslo a nebe se zatmělo.

Porter znovu stiskl spoušť, ale neměl už sílu udržet revolver. Kulka se zaryla do země.

Pak se Porter zhroutil.

Ležel zkroucený na boku. Jeho prsty pustily kolt.

Wallace lhostejně hleděl na mrtvého.

„Já jsem věděl, že jednoho dne tě někdo zastřelí, kamaráde,“ řekl. „Ale ještě včera bych nevěřil tomu, že to budu já, kdo tě pošle k čertu. Teď už tedy není nikdo, kdo by věděl, že patřím k banditům. Kromě toho dlouhána za stromem.“

Wallace obešel kmen s koltem v ruce.

Dave seděl na zemi, opíral se o strom. Jeho kolt ležel vedle něj v trávě. Pravou rukou si svíral ránu na levém

rameni, asi dlaň nad srdcem. Mezi prsty mu protékala krev.

„Ty jsi ten nejhorší darebák, jakého si umím představit, Kirku,“ řekl tiše. „Předák, který nechá přepadnout svoje vlastní lidi! A pak svaluje podezření na nevinného. Já jsem ti věřil. Abych tě zachránil, zabil jsem Morgana jako psa.“

Wallace se zasmál.

„Tak vidíš, není těžké někoho oddělat. A je to případ od případu snazší. Poprvé má člověk výčitky svědomí, ale pak... také bys získal podobnou zkušenost, kdybych tě nechal naživu.“

„Já nejsem jako ty,“ řekl Dave slabým hlasem.

„Tak proč se díváš po svém koltu? Jsi také rozhodnutý mě zabít, kdybych ti dal jen náznak šance. Na nic jiného nemyslíš. Zabít mě dřív, než já zabiju tebe. Jsme stejní, jen si nemyslí. Ale já už držím bouchačku v ruce, tvoje šance jsou zatraceně mizerné, Dave.“

„Tak střílej!“ řekl Dave. „Nehraj si se mnou na kočku a na myš. Tak to skončí!“

Zavřel oči.

Wallace pokýval hlavou.

„Je mi líto, Dave. Nechtěl jsem tě zabít. Ale musím to udělat.“

Jeho silný palec natáhl kohoutek.

Pak náhle otočil hlavu.

Wallace sklonil kolt, když nás poznal. Udělal několik kroků naším směrem.

„Jedete pozdě, marshalové,“ řekl, když jsme zastavili. „Už jsme s Daveem všechno vyřídili.“ Ukázal koltem na oba mrtvé. „Bohužel to schytal i Dave.“

Dave seděl se zavřenýma očima opřený o kmen. Hlava mu padla bezvládně na prsa.

Joe seskočil ze sedla, sklonil se k němu a nahmatal puls.

Wallace hleděl na Billa a Fostera. Ti dva seděli na koních a snažili se vypadat tak lhostejně, jak to bylo možné.

„Proč mají pouta?“ zeptal se Wallace.

„Protože spolupracovali se zloději dobytka,“ řekl jsem.

„Skutečně?“ podivil se Wallace. „Tomu nemohu uvěřit! Znáám je jako poctivé lidi.“

Foster se usmál.

„To samé řeknou před soudem všichni svědci.“

„O vás se budeme starat později. Teď se musíme postarat o Davea. Je jen v bezvědomí, ale potřebuje nutně ošetřit a musí se dostat včas k doktorovi.“

„Já to zařídím,“ nabídl se Wallace. Konečně schoval kolt. „Pojedete s námi na náš ranč?“

„Je tu ještě pár banditů, které musíme posbírat,“ řekl jsem.

„Bandité jsou mi teď ukradení. Jejich vůdci jsou mrtví a ostatní vám rád přenechám. Musím se postarat o svého přítele Davea.“

„Mám v brašně obvazy,“ řekl Joe. Vstal a šel ke svému koni.

„Kde je vlastně Morgan?“ zeptal jsem se.

Wallace lhostejně pokrčil širokými rameny.

„Oddělil se od nás. Myslel, že na vlastní pěst dostihne bandity rychleji. Zřejmě jezdí někde kolem a hledá Kinga s Porterem.“

Se spokojeným šklebem hleděl na mrtvé bandity.

„Kde máte své koně?“ zeptal jsem se ho.

„Nechali jsme je tam za tím kopcem, když jsme narazili na Kinga s Porterem.“

Ukázal na pahorek na východě.

Na jeho hřebeni se náhle vynořil muž. Jako by vyšel ze slunce, které viselo nízko nad kopcem. Rychlými kroky se k nám blížil.

„Morgan!“ vykřikl Wallace. „Já jsem myslel, že je mrtvý.“

„Mrtvý?“ zopakoval Joe. „Jak jste na to přišel?“

Wallace neodpověděl. Místo toho tasil kolt.

„Od začátku je všechno špatně!“ vykřikl. „Proč ten pitomec Dave neudeřil víc? Teď musím zabít ještě další lidi. To už je mi jedno.“

„Vy jste byl spolčen s bandity?“ promluvil jsem.

„Co je vám po tom, marshale?“ odsekl Wallace. „Hned zemřete. Ale abych uspokojil vaši zvědavost – ano, podílel jsem se na tom. Už celé měsíce. Zloději dobytka mi platili víc než moji šéfové z Chicaga. Nevěděl jsem, že budou mrtví z řad mých lidí. Ale s tím už nic nenadělám. Ještě nějaké otázky, než s vámi skončuji.“

Wallace se cítil pánem situace. Měl v ruce kolt a před sebou Joea, mě i oba naše zajatce. Morgan byl zatím příliš daleko, než aby mohl zasáhnout.

Jediný, na koho zatím nedbal, byl Dave.

Dave mezitím procitl z bezvědomí. Zděšenýma očima sledoval tu scénu. Pak se naklonil ke straně. Jeho pravá ruka hledala kolt, který ležel vedle něj.

Musel jsem získat čas. Každá vteřina mohla být ta rozhodující.

„Vy byste Davea nikdy nedovezl na ranč živého,“ řekl jsem.

„Jistěže ne. Na dlouhé namáhavé cestě by podlehl svému zranění.“

„Chcete zabít i ty dva?“ zeptal jsem se.

Wallace pohlédl na naše vězně.

„Před chvílí bych to udělat nemusel, nevěděli nic o tom,

že se také podílím. Ale teď už slyšeli příliš.“

Kovbojova ruka konečně nahmatala kolt.

„Ty už nikoho nezabiješ, Wallace!“ řekl.

Wallace se trhnutím otočil.

Nedokončil ale otočku, když ho zasáhla kulka z Daveova revolveru.

Wallace sebou trhl. Ale zůstal stát a dál držel kolt.

Než mohl namířit na kovboje, byl u něj Joe.

Tasil jsem, ale nemusel jsem střílet. Joe bez problému vyrazil zraněnému muži revolver z ruky.

Ale Wallace se stále nevzdával. Vší silou, které byl schopen, se ohnal levým hákem po Joeově hlavě.

Joe se však dobře zorientoval a obratně se vyhnul úderu.

Neměl jsem pochyb, jak boj dopadne, a proto jsem se staral o zajatce.

Foster s Billem zřejmě viděli svou šanci. Rychlým pohledem se dorozuměli.

„O nic se nepokoušejte!“ varoval jsem je a namířil jsem na Fostera. „Nedostanete se daleko. Kulka je rychlejší než kůň.“

Foster rezignoval. Okamžitě změnil taktiku.

„Já jsem nechtěl utéct,“ řekl, „proč bych utíkal, když jsem nevinný?“

„Já taky,“ připojil se Bill.

„Asi tak nevinný jako tady ten,“ řekl Joe. Nasadil Wallaceovi pouta.

Během celé scény jsem nedbal na Morgana, který sbíhal ze svahu s koltem v ruce.

„Takže jste toho chlapa dostali,“ řekl a ukázal na Wallace. „Chtěl mě zabít, ale nedal si námahu zjistit, jestli jsem skutečně mrtvý. Cestou sem jsem konečně pochopil, jak moc špinavou hru hraje. On sám patřil k banditům, a proto tak brutálně umlčel ty, kteří to o něm věděli.“

„Já vím,“ řekl jsem. „Pokud něco ne úplně, můžete mi to povědět potom. Vy se vyznáte ve střelných ranách, postarejte se prosím o Davea.“

Morgan přikývl.

„Sice mu vděčím za bouli na hlavě, ale předpokládám, že ho také obelhal Wallace. Jako nás všechny.“

„Až budete hotov s Daveem, můžete se podívat i na Wallace,“ dodal Joe.

Morgan přikývl.

„S potěšením,“ řekl. „Pokud vím, zákon zakazuje popravy nemocných a zraněných. Spolehněte se. Až ho povedou k šibenici, bude zcela zdravý.“

Wallace byl pověšen o tři měsíce později v Amarillu. Foster, jeho pomocník Bill Slater a další tři bandité, které jsme pochytili, si odpykali několik let ve věznici. Podíl na vraždách jim nebyl prokázán.

Nevěděli jsme, kolik banditů nám uniklo. Ale zcela jistě zmizeli z Texasu. Půda tohoto státu pro ně byla příliš horká.

KONEC

Willam Scott: Noc zločinu
Z německého originálu
Die Nacht der Banditen,
Texas Marshal, Bd. 62, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2005
© Verlagsgruppe Lübbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Vydává Moravská Bastei MOBA, s. r. o
Kotlářská 53, 602 00 Brno
e-mail: moba@mobaknihy.cz
www.mobaknihy.cz
Redakce: tel. 541 126 067
Obchodní oddělení: tel./fax: 541 212 850
Sekretariát: tel./fax 541 248 329
Zasílatelská služba: 541 126 059 mobil 604 262 112, i sms
Odpovědný redaktor: Pavel Vlasatík
Technický redaktor: Z. S. Krejčí
DTP: studio MOBA
Tisk: Moravská typografie, a. s.